

CRACS D'ÈPOCA

Les cinc figures del Barça que han marcat un temps dins i fora del camp

FIFA World Player
Xavi i Messi dediquen als socis el seu reconeixement mundial

Pasqual Maragall
“La vida ha de tenir fils conductors. I el Barça n’és un”

Javier Moracho
Una història que vincula el Barça, l’atletisme i la Volta a Espanya

Encenem la flama de l'afició

gasNatural

Gas Natural proveedor oficial
del Futbol Club Barcelona

FEBRER DEL 2009

Edita: Futbol Club Barcelona
 Av. d'Àrístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
 Tlf. 902 1899 00 - Fax 93 411 22 10
 Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Toni Ruiz.

Subdirectors: Eduard Pujol i David Saura.

Redactors: Xavier Catalán, Vanessa Forns, Míriam Nadal, Francesc Orenes, Àngels Prieto, Carles Santacana, Anna Segura i Manel Tomàs.

Col·laboradors especials: Antonio Franco, Josep Termes, Albert Suñé, Jordi Borja, Eduard Boet, Joan Manuel Tresserras, Andreu Marcè Varela, Josep Maria Ballarín, Joaquín Ibarz, César Luis Menotti i Frank Rijkaard.

Revisió lingüística: Marina Àlamo i Lourdes Julià.

Redactors en pràctiques: Xavier Gala i Susana López.

Disseny i Infografia: Anna Prats i Dolça Vendranas.

Fotografia: Arxiu Centre de Documentació i Estudis FCB, (Bert, Ramon Dimas, Morera Falcó, Claudi Puigvert Casamitjana i J.A. Sáenz-Guerrero), Bevenrain, FIFA, Nenad Negovanovic, Unicef / Susan Markisz, Seguí / FC Barcelona, Sport, Mundo Deportivo i arxiu personal de Javier Moracho.

Il·lustracions: Cesc, Peñarroya i Muntañola.

Agraïments: Biblioteca de l'Esport i Ateneu Barcelonès.

Publicitat: FC Barcelona
 Departament Comercial i de Màrqueting
 Telf. 93 496 36 72.

Impressió: Rotocayfo.

Tiratge: 138.200 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

Paper: Estucat mat ecològic lliure de clor de 70 grs.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes. La redacció d'aquest número s'ha tancat el 29 de gener del 2009.

Cinc noms, cinc èpoques

El futbol és, després de descomptar les emocions que genera, de sumar-hi la cara amarga de la derrota, i de tornar-hi a afegir les il·lusions que pot provocar una nit de victòria —encara que sigui a cop de pròrroga i penals...—, el futbol, dèiem, és pell. Sí, intuïció, convicció i emoció. No és una derivada plana, una taula de probabilitats que creix en funció de la inversió o del cost. No, de cap manera. El futbol és la fiblada del grup al públic, és la complicitat de l'equip amb la graderia, és l'esforç col·lectiu i, és clar, és talent i genialitat i eficàcia. I en el cas del FC Barcelona, també és estètica, i no pas entesa com una anècdota, sinó com a eix transversal.

En les últimes temporades la REVISTA BARÇA ha analitzat alguns d'aquests factors. Hem parlat de la figura del capità, entès com a element de cohesió del vestidor. També hem descobert la figura de l'entrenador, presentada sota el títol de *L'amo de la banqueta*.

Aquesta vegada fem una passa endavant. Vinculem els cracs —que sempre n'hem tingut— a la capacitat de deixar empremta. Hem lligat el valor del gran futbolista a la virtut de marcar època. Dit d'una manera clara, tenim 109 anys d'història, les hem vist de tots colors, però sempre hem gaudit de bons jugadors. Ara bé, al marge dels gols que ens han deixat, hi ha una categoria de futbolista reservada a un grup més reduït de jugadors. És la que inclou els que, a més, un dia van ser considerats com a cracs. I d'aquests, encara cal fixar un segon grup. Parlem dels cracs, però dels que van depassar el terreny de joc per marcar època, una qualitat que té poc a veure amb el currículum de títols guanyats i molt amb el seu lideratge públic. Així, el número 37 de la REVISTA BARÇA no us parlarà dels jugadors que han fet més gols. Hem fugit del gol, dels títols i dels gustos personals. Hem vinculat el futbol i la societat. En aquest sentit el resultat és inequívoc. La història del Barça està feta dels millors, però d'entre tots n'hi ha cinc que, a més, han delimitat el seu temps amb la seva petjada. Hem trobat cinc casos en què el futbol i les seves circumstàncies van canviar sense possibilitat de retorn.

Samitier obre aquesta llista, que també inclou Kubala, l'hongarès que va deixar petit el camp de Les Corts. Als anys setanta, Cruyff és la sacsejada que arriba del nord i als primers vuitanta, Maradona deixa petita la sala de premsa del Camp Nou i prenem consciència que tot el món mira cap a Barcelona. Ja en el segle XXI, Ronaldinho completa aquesta tria. El seu somriure va fer la volta al món i el seu talent va portar la imatge del club a racons on l'arrogància del primer món mai hauria imaginat.

A partir d'aquí hem proposat a barcelonistes savis, fets de memòria i dotats per a l'anàlisi, que ens en parlessin. Són noms de prestigi, com ara Joan Manuel Tresserras, Josep Termes, Antonio Franco, Jordi Borja, Alber Suñé i Eduard Boet. La seva feina avala la tria proposada. Cruyff no és el record en blanc i negre d'un gol meravellós contra l'Atlètic de Madrid, de la mateixa manera que Maradona no es pot reduir a la jugada que es va inventar a Belgrad. Ronaldinho tampoc és el Bernabéu dempeus aplaudint una creació de mestre. El futbol s'explica pel jugador de brega i pel crac que hi posa la màgia, però només uns quants tenen un no-sé-què que modifica paisatges culturals i simbòlics. Cada època acaba trobant un nom, un referent —en forma de futbolista— per fer-se entendre. Més encara, cada època ens posa al davant un crac que, mirat anys enllà, ens ajuda a entendre'ns ■

Un cor amb 164.000 CV de potència.

FCBARCELONA

Audi

Audi Patrocinador Oficial del FC Barcelona

SUMARI

6 Cracs d'època

34 Pòster: Xavi i Messi, reconeguts per la FIFA

37 Pasqual Maragall reflexiona sobre el Barça

50 El club per dins: Maria Elena Fort

56 L'Ex: Javier Moracho

MÉS QUE UN CLUB

8 **La construcció de la màgia**
Antonio Franco ens introdueix els cinc cracs

12 **Josep Samitier**
Text de Josep Termes

16 **Laszi Kubala**
Text d'Albert Suñé

20 **Johan Cruyff**
Text de Jordi Borja

24 **Diego Armando Maradona**
Text d'Eduard Boet

28 **Ronaldinho**
Text de Joan Manuel Tresserras

EL CLUB DIA A DIA

37 **Parlem amb... Pasqual Maragall**
"Només veig un equip que ens podria plantar cara: el Manchester"

50 **El club per dins**
Maria Elena Fort, herència blaugrana

UN CLUB AMB HISTÒRIA

54 **Quina nit!**
L'homenatge a César

59 **Tresors blaugrana**
Acudit inèdit de Cesc

SERVEIS BARÇA

60 **Barça TV**
El més destacat de la programació

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEÏDORS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS PRINCIPALS DE SECCIONS

BÀSQUET

HANDBOL

HOQUEI PATINS

FUTBOL SALA

PATROCINADORS OFICIALS DE SECCIONS

HANDBOL

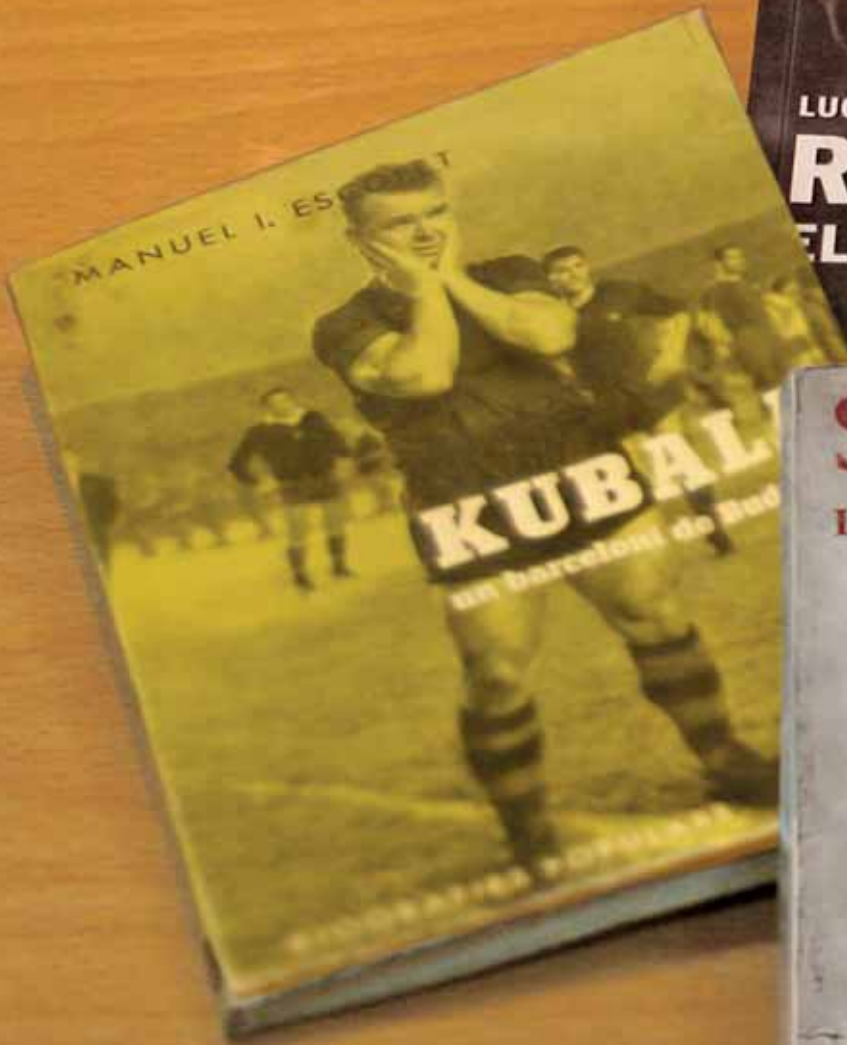
HOQUEI PATINS

LUCA CAIOLI

RONALDINHO

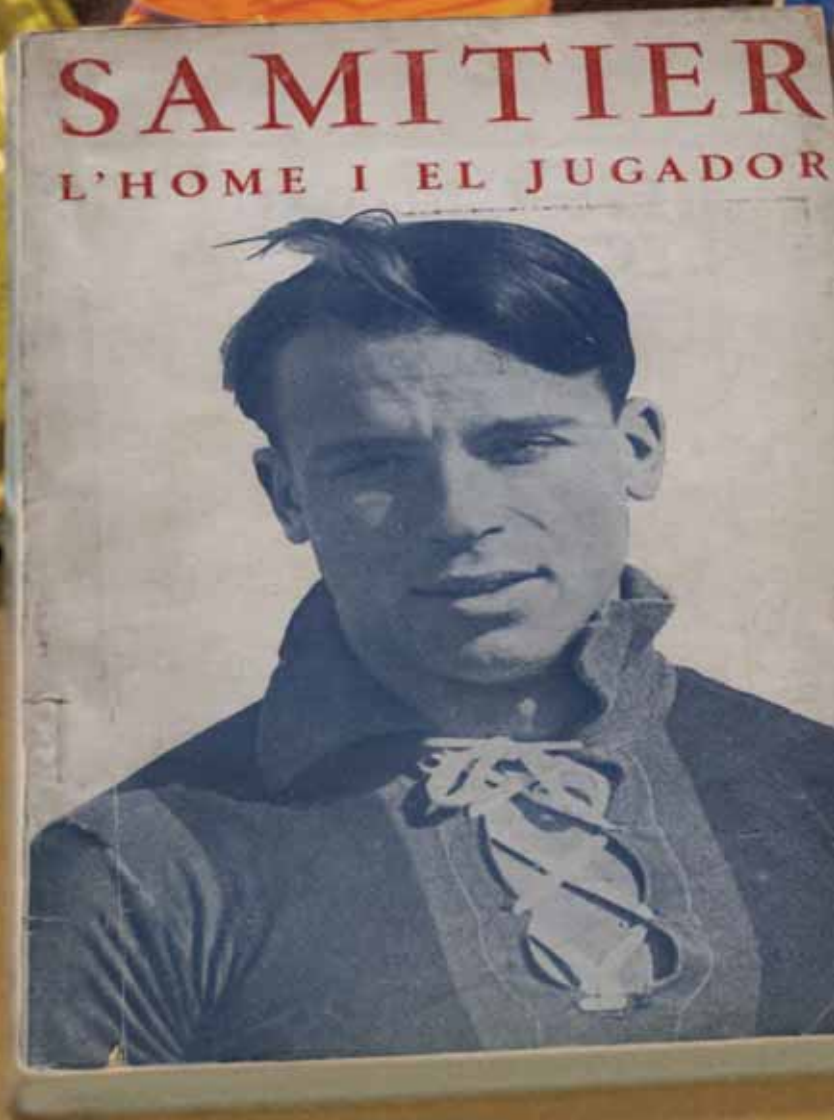
EL FUTBOLISTA FELIÇ

MANUEL I. ESCOBAR

KUBAL

un barceloní no només

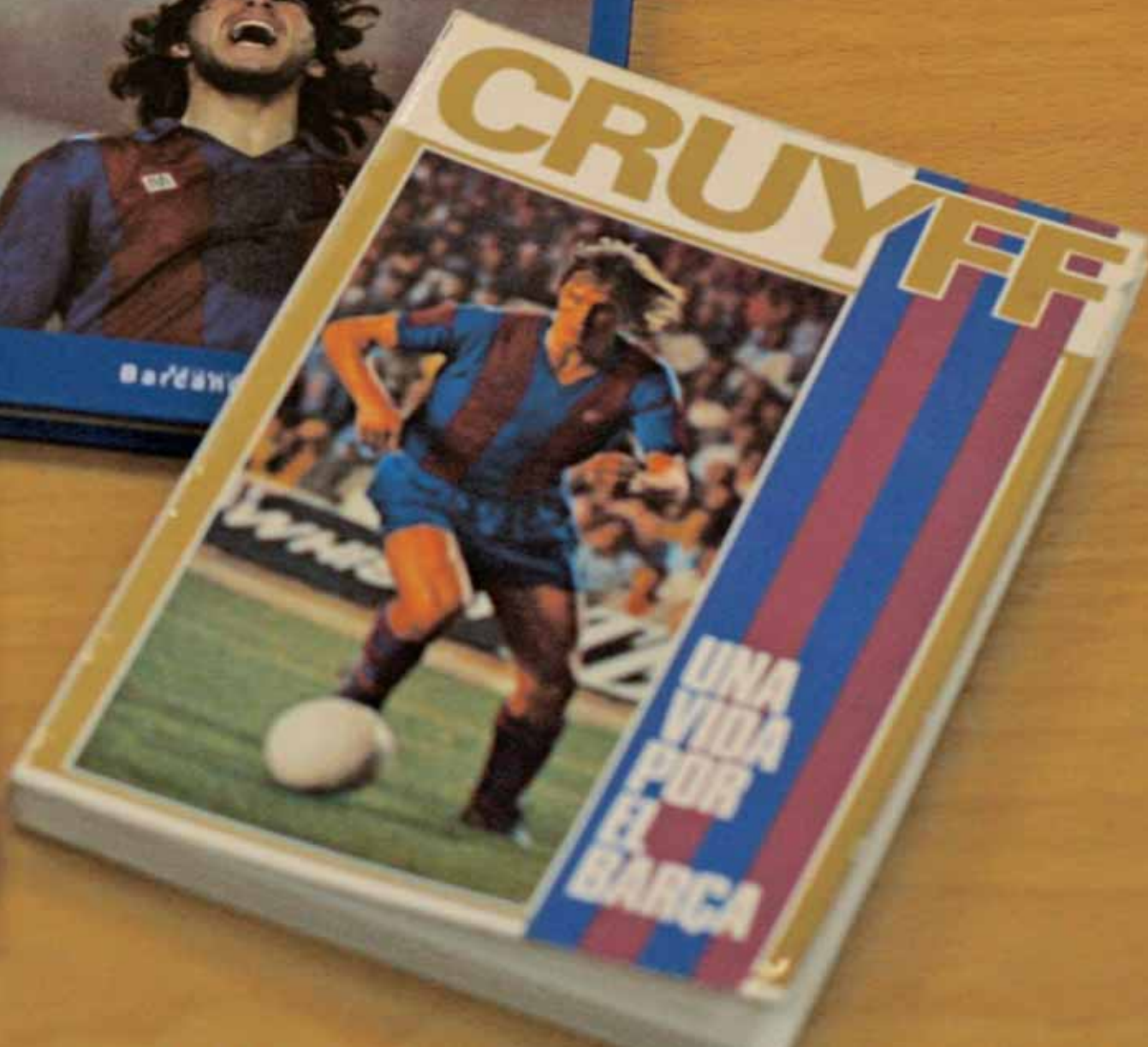
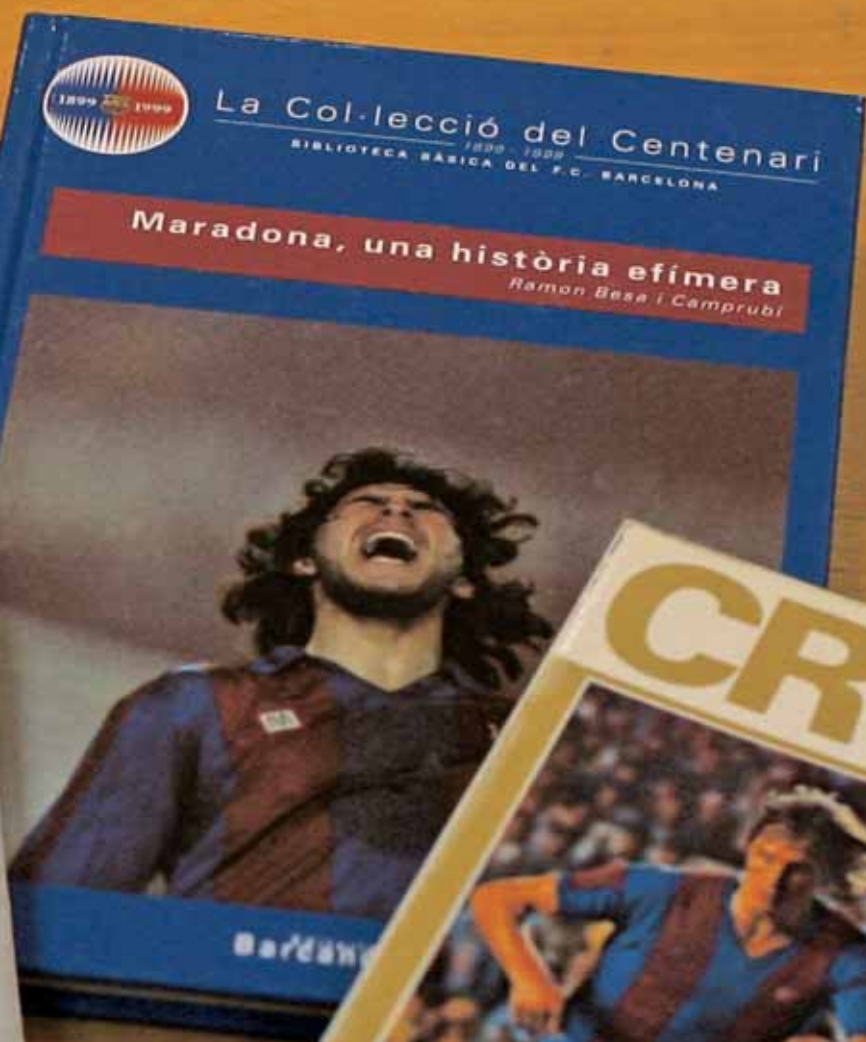
SAMITIER

L'HOME I EL JUGADOR

CRACS EN EL RECORD

Samitier, Kubala, Cruyff, Maradona i Ronaldinho són cinc cracs del Barça. No són els únics que han passat pel nostre club –tots tenim al cap la nostra selecció personal–, però pel seu joc, per la seva transcendència històrica, pels èxits esportius que van aportar, pel moment social en què van arribar o per l'expectació mediàtica que van aixecar –o per tot plegat–, mereixen una reflexió a banda. Ho hem fet i hem comptat amb les firmes prestigioses d'Antonio Franco, Josep Termes, Albert Suñé, Jordi Borja, Eduard Boet i Joan Manuel Tresserras

Kubala, en una imatge que va servir per il·lustrar l'opuscle 'El genio del fútbol'.

LA CONSTRUCCIÓ DE LA MÀGIA

■ TEXT: Antonio Franco | FOTOS: Arxiu FCB

Tot i que cada aficionat té els seus ídols, podríem coincidir que Samitier, Kubala, Cruyff, Maradona i Ronaldinho són cinc dels grans de la història del Barça que hi han deixat empremta. Com a barcelonista de pedra picada, Antonio Franco, periodista i director durant més de dues dècades d'*El Periódico de Catalunya*, reflexiona sobre l'aportació d'aquests cinc jugadors d'època al FC Barcelona

No sé qui em va dir una vegada, fa molts anys, que el principal problema del Barça era precisament i dramàticament la seva principal virtut. Que en un món tan essencialment resultatista com és el futbol, el factor diferencial de l'ànima barcelonista resideix en el fet que, en el fons, encara que molts seguidors no arribin mai a ser-ne conscients, gairebé sempre prefereixen la bellesa i l'harmonia que pot arribar a tenir aquest joc, que les simples victòries. Cada vegada estic més convençut que qui m'ho va dir tenia raó. En la mesura que poden generalitzar-se aquesta mena de coses abstractes, tenia raó. És evident que el món del Barça sempre ha volgut guanyar. Que les grans alegries blaugrana han cristal·litzat després d'alguns èxits sobre els terrenys de joc. Que algunes derrotes puntuals o determinades etapes amb resultats sostingudament adversos han provocat les principals desestabilitzacions històriques del club. Però tot i així, entre nosaltres els barcelonistes això de sublimar el

El factor diferencial de l'ànima barcelonista: prefereix la bellesa i l'harmonia a les simples victòries

guanyar com sigui, fins i tot amb gol de penal injust en l'últim minut ha quedat sempre bastant delimitat als moments o situacions en què el que es respira no era o és només estrictament esportiu, com passava i passa en els enfrontaments amb el *Madrid*, o com passava temps enrere, amb connotacions similars, en els partits contra aquell *Español* que subratllava la seva *éñe*.

Al llarg de la història, tant la bellesa com l'harmonia, que són la nostra felicitat debilitat, les hem obtingut de dues maneres. Tant dels esclats individuals de determinades figures, com dels conjunts excel·sos que, en ocasions excepcionals, s'han sabut fondre en una unitat col·lectiva que, com a modern animal mitològic, viu amb un únic cor, vint-i-dues cames, onze cervells i vint-i-dos testicles.

El risc de triar

En aquesta ocasió analitzarem l'empremta personal dels cinc jugadors més grans de la nostra història, assumint d'entrada els riscos de fer aquesta selecció. És evident que en fer pujar a l'escenari Samitier, Kubala, Cruyff, Maradona i Ronaldinho obrim esquerdes involuntàries respecte als que en un pòquer així sempre inclourien Suárez o, encara que

fos per un sol any memorable, el Ronaldo que vam disfrutar nosaltres. O amb els que, amb presses, no perdonaran l'omissió de Messi. Tampoc tinc gaires arguments contra els partidaris d'exalçar el que va ser i va significar Segarra. O els que han quedat marcats a ferro per la seva addicció a Stòitxkov, Romário, Migueli o qualsevol altre dels grans jugadors que hem tingut la sort que ens acompanyessin al llarg de la vida.

Samitier, Kubala, Cruyff, Maradona i Ronaldinho tenen entre si alguns trets comuns

Els jugadors del quintet integrat per Samitier, Kubala, Cruyff, Maradona i Ronaldinho tenen entre si alguns trets comuns que, en general, han acompanyat així mateix la majoria dels altres grans ídols barcelonistes. Tots ells es van convertir aquí en més grans del que ho havien estat abans, i tots ells van ser després futbolísticament

Johan Cruyff, al Camp Nou.

futbol
al costat **Coca-Cola** de la vida

Coca-Cola
refresc oficial del Barça

Ronaldinho celebra un gol a la temporada 2005/06.

Maradona, al Camp Nou en un partit de Copa de la UEFA.

En els cinc casos van saber donar-nos a entendre quelcom més: que la seva màgia era nostra

més petits que en la seva etapa amb la samarreta blaugrana, encara que en un cas, Maradona, va tenir més repercussió mediàtica després de sortir de Barcelona. En canvi, tots cinc van viure situacions molt diferents en l'estat de forma i en els estadis de desenvolupament del club. El Barça de Samitier, els anys vint i trenta, era una entitat adolescent en la qual encara s'estava perfilant el seu ADN amb connotacions cíviqües. Va guanyar la primera Lliga, però va ser increïblement desigual en qualitat. El de Kubala, davant d'això, es va desenvolupar en els temps de silenci i de resistència passiva que es van prolongar inusualment després de la Guerra Civil, i en els quals l'equip va començar a aconseguir grans victòries, malgrat un rerefons de rendiment

irregular. El de Cruyff encarna la voluntat de salt a la internacionalització del prestigi del club, i això es va arrodonir després sumant al Barça el populisme mundial que envoltava la figura de Maradona. Més tard, recentment, Ronaldinho va arribar i va triomfar com a cireta mediàtica d'un Barça fet ja a la mida de la globalització del segle XXI, i l'autenticitat del seu somriure marcava les diferències amb el projecte mercantilment galàctic que desplegava –des de molt a prop en quilòmetres però molt lluny en sentiments– el *Madri*.

Tots els que d'una manera o una altra hem jugat a futbol sabem que en el fons és una cosa molt senzilla. Que consisteix simplement a saber amagar la pilota i mantenir-la lluny de l'abast dels altres, a saber conduir-la, a saber combinar amb els companys, i a saber enfilat cap al gol. Els nostres protagonistes d'avui han estat mestres en això. Però tots cinc h a n

des-tacat per dues coses més.

La primera, que han estat extraordinaris galvanitzadors del joc dels deu homes que en cada moment els acompanyaven sobre el camp. Els feien jugar millor. Amb ells, junts sempre sumaven tretze o catorze. El segon element afegit ha estat estrictament personal: individualment sabien construir contínuament màgia sobre l'herba. Màgia de toc, d'empenta, de visió de joc, d'ànim. Màgia d'impuls. Màgia d'il·lusió col·lectiva. I en els cinc casos, van saber donar-nos a entendre quelcom més: que la seva màgia era nostra ■

Josep Samitier.

Aquest any els gols tenen més bon gust que mai.

Borges. Patrocinador principal de la secció d'handbol.

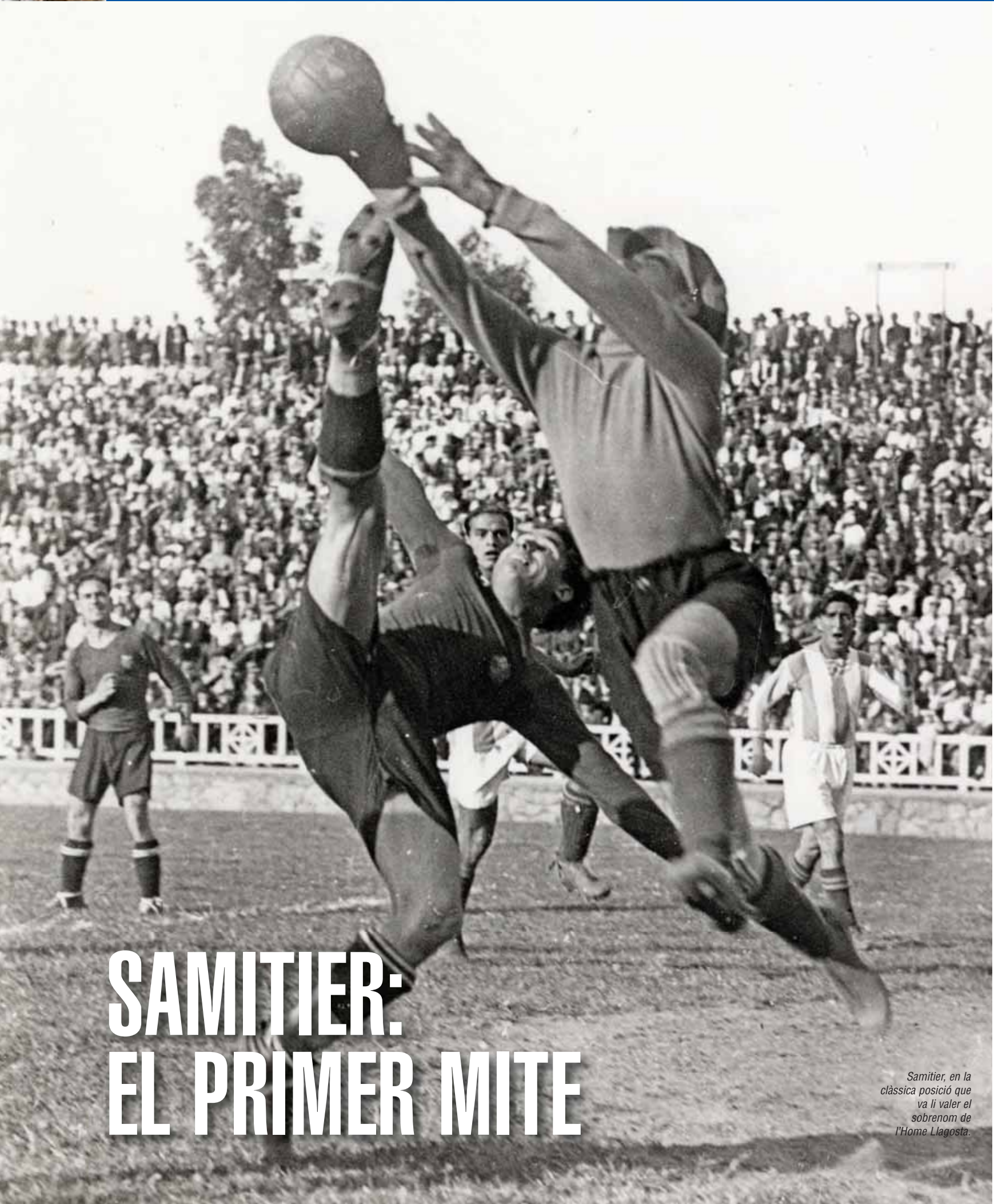

FCBARCELONA

Sabor Mediterrani. Sabor Borges.

SAMITIER: EL PRIMER MITE

*Samitier, en la
clàssica posició que
va li valer el
sobrenom de
l'Home Llagosta.*

■ TEXT: Josep Termes | FOTOS: Arxiu FCB

A la dècada de 1920 el futbol al nostre país va prendre una nova dimensió. Van aparèixer els primers grans estadis, els futbolistes es van convertir en professionals i la premsa cada cop s'interessava més per l'espectacle futbolístic. Tot anava passant a l'hora, i en el cas del Barça tot plegat confluïa en Josep Samitier, el primer gran crac de la història del club. Josep Termes (Barcelona, 1936), historiador i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, s'ha interessat sempre pel Barça. Entre les seves publicacions hi ha una biografia de Samitier dins un volum del Fòrum Samitier. Amb el seu coneixement històric i futbolístic ens situa la importància social del primer crac blaugrana

El conegut com a *Sami* o *l'Home Llagosta* va

néixer a Barcelona el 1902, ciutat on va morir el 1972. És segurament el primer mite esportiu català de l'època de l'inici de la societat de masses, i el més conegut dels 50 primers anys de la història del Barça. Juntament amb el seu amic de l'ànima, el porter espanyolista Ricardo Zamora, conformen el duo més popular del futbol català d'abans de la Guerra Civil. Als 17 anys va ingressar al Barça, equip en què va marcar més de 300 gols, va jugar 21 partits amb la selecció espanyola, entre el 1920 i el 1931, des dels Jocs Olímpics d'Anvers fins a l'inici de la Segona República. Va entrenar l'Atlètic de Madrid i el Barça. Fou tècnic del Reial Madrid, i secretari tècnic del FC Barcelona fins a la seva mort. El moment àlgid del seu prestigi esportiu el va assolir el 1928 quan el Barça guanyà la Copa del Rei, en què va derrotar després de tres dramàtics partits la Reial Societat de Sant Se-

Samitier és segurament el primer mite esportiu català de quan es va iniciar la societat de masses

bastià, i el 1929 va vèncer en la primera Lliga de futbol disputada a Espanya.

Durant els anys de la seva vida esportiva al Barça, el futbol va consolidar-se com l'esport rei: el setmanari *Mundo Deportivo* va convertir-se en diari, i va néixer el setmanari satíric *Xut!*, un dels primers d'Europa d'aquestes característiques, que es publicà fins a l'inici de la Guerra Civil, i que va reaparèixer el 1944, en castellà, obligat per les circumstàncies de la dictadura franquista amb el nom d'*El once*. Les caricatures de Valentí Castanyes i sobretot de Ricard Opisso han fet època: les masses envaeixen l'espai urbà, omplen les Rambles, converteixen les platges de la Barceloneta en un formiguer, fan del camp de Les Corts un maremagnum. És la babel del caos urbà, però un caos amable, familiar, de gorra, espadenya i caliquenyo, de

La seva època és la babel del caos urbà, però un caos amable, familiar, de gorra, espadenya i caliquenyo, de truita de botifarra i costellada, de minyones i soldats...

Crac a totes hores

Fins a l'època de Samitier, la premsa només parlava dels futbolistes per allò que feien al camp. Importava com jugaven, si marcaven gols, la relació amb els seus companys. En canvi, amb Samitier es confirma un canvi que havia començat poc abans. Els grans futbolistes es converteixen en personatges d'interès públic, més enllà del mateix futbol. I així, com ens mostra la portada de la revista *Imatges*, la premsa segueix la vida privada del futbolista, fins i tot mentre fa vacances, perquè això ja ha esdevingut també notícia. La relació entre els cracs i la premsa iniciava una nova fase, de la mateixa manera que aquests cracs també intentaven rendibilitzar la seva imatge.

truita de botifarra i costellada, de minyones i soldats, d'obriers amb brusa i faixa. Valentí Castanyes s'inventa l'argot: ha nascut "el sidral", efervescent com el refresc popular, econòmic, entretingut, simpàtic i digestiu.

La via argentina

La literatura de quiosc ofereix les primeres biografies dels nous herois populars; els cromos infantils de les marques de xocolata, entre les quals els famosos Juncosa, reproduïen jugadors, escuts dels equips, detalls de les jugades, escenificació de les regles del joc (i el català adapta la pronúncia de les paraules angleses:

l'ursai, els jems, l'aut, el corna, el penal, el refri). Samitier es fa amic íntim de Carlos Gardel, el mític cantant de tangos argentí, que té a Barcelona la tercera capital mundial d'aquest ball, amb Buenos Aires i París. La font de Canaletes esdevé lloc de concentració i tertúlia dels aficionats. El gran poeta andalús Rafael Alberti dedica un poema a Platko, "*oso rubio de Hungría*", heroic porter de la final de Copa del 1928.

El poble va cantar en tangos càustics les derrotes del Barça amb motiu de la seva expedició a l'Argentina el 1928, i en cuplets les seves victòries: "Aliró, aliró, el Barça és cam-

Samitier, Gardel
i un periodista.

pió /I per dos a cap guanyà el campionat./
En Piera, en Planes, en Sancho i Samitier,/
en Walter, Torralba i en Platko el gran por-
ter, en Sagi, Carulla, l'Alcántara i l'Arnau/ de
l'onze grana i blau del triomf porten la nau./
I per tot arreu/ l'onze seguireu/ cantant amb
alta veu/ aliró, aliró, el Barça és campió”.

A principis dels anys 20, la revista *La jornada deportiva* publicà una sèrie de fullets, *Los ases del fútbol*, en què un jove Samitier ja hi té biografia (*Samitier. El mago de la pelota*. Signat per I. Corvinos). Són peces de menys de 30 pàgines, il·lustrades, que valien 60 o 65 cèntims. Poc després n'apareix un altre a *Las grandes figuras del fútbol*, i cap al 1925 August Berenguer li dedica un llibret de 58 pàgines, *Samitier, l'home i el jugador*, que és el primer dels dedicats a Samitier escrit en català. Aquest, entrevistat, declara: “Jo en el Barcelona hi veig l'esperit de la ciutat i el de la terra, els ideals de la qual sento com em pertoca per haver-hi nascut, i dels quals en sóc fervent enamorat. I perquè és així, que en el Barcelona hi batega aquest esperit català indestructible, el Barcelona se salva i se salvarà sempre per damunt de totes les crisis internes que passi i que pugui passar. Són mals vents passatgers, però com que la base en què s'aguanta el Barcelona és sòlida, com que un mateix esperit que tots ens el sabem, és el que ens agermana a tots, socis i jugadors, sota la bandera blaugrana, el Barcelona s'aguanta i no pot morir”. I això dit en plena dictadura

militar del general Miguel Primo de Rivera. El nostre personatge plegà de jugar amb el Barça la temporada 1932/33, després d'haver guanyat 12 Campionats de Catalunya, 5 de Copes del Rei i 1 Lliga, al llarg de gairebé 13 anys de jugador del club. Qui millor va sintetitzar el paper de Samitier fou el gran periodista Josep Maria Planes (assassinat pels pistolers de la FAI, poc després de començar la

“En la seva qualitat d'atleta genial, concentrava sobre la seva persona les ires i les patacades dels germans d'Ibèria”

Guerra Civil), que a la revista *Mirador* escriu al gener del 1933: “Durant els anys de la Dictadura feiem política amb les sardanes, amb les traduccions de la Fundació Bernat Metge, amb el teatre, amb la pintura i el futbol. Samitier va ser l'home que, des del punt de vista popular, va resumir als ulls d'Espanya tota una inquietud patriòtica que s'agi-

Tenim el millor equip de l'Eurolliga de bàsquet

Perquè som com tu.
Perquè som dels teus.
Viuràs els partits del Barça al 33 i al web elsports.cat

33

EUROLEAGUE TOP 16

Mitjà audiovisual del FC Barcelona

tava i densificava sota la bota del general Bar-
rera. Els que, de sempre o temporalment, no
hem estat aficionats al futbol, recordarem sens
dubte aquelles heroiques sortides del FC Bar-
celona per terres del nord, de Castella, o d'An-
dalusia. Els jugadors blaugrana eren aleshores
els destinats a recollir d'una manera directa tot
l'odi i antipatia a Catalunya. Samitier, en la se-
va qualitat d'atleta genial, concentrava sobre la
seva persona les ires i les patacades dels germans
d'Ibèria (...) S'ha dit i s'ha repetit tant que el fut-
bol fou durant aquells temps la vàlvula per on
s'escapava, potser inconscientment, l'excitació
patriòtica del país (...) Samitier, a més, era un
home del carrer. I qui diu de carrer, diu un ho-
me de local tancat. El veïeu les nits d'estrena, a
les exposicions, al lloc on els periodistes solen

dir que s'hi ha reunit tot Barcelona. Es relacio-
nava amb literats, artistes, senyors de l'aristocrà-
cia, i tenia un cert punt a fer una vida social bril-
llant. El seu nom era esmentat en els cuplets de
les revistes i se li feien al·lusions a les comèdies
d'actualitat. Es temia que d'un moment a l'al-
tre faria cinema, o posaria un bar. Un dia un au-
tor va inspirar-se en la seva figura d'ídol popu-
lar per escriure una obra en tres actes. Era, en fi,
una *vedette* barcelonina, potser la més gran *ve-
dette*". Aquest excepcional testimoni de Josep
Maria Planes ens serveix per posar punt i final
a aquesta breu semblança de la gran figura mítica
del futbol català, tot recordant com els fets
van repetint-se amb el pas del temps, i que cap
crisi conjuntural pot difuminar el que el Barça
i el barcelonisme és i representa ■

El primer geni del Barça

Quan Joan Gamper va fundar el FC Barce-
lona ho va fer ja amb idees de grandesa.
Entre les figures hi havia noms com Za-
mora, Samitier, Steinberg, Scarone, Ja-
guare, Dos Santos o Walter, aquest últim,
un defensa eficaç i espectacular. Una llar-
ga llista de jugadors que van portar l'e-
quip blaugrana a assolir totes les jerar-
quies del futbol europeu.

Va ser l'època que va liderar Josep Samitier
establint les bases del futbol com a gran es-
pectacle de masses. Una època d'expansió
del futbol en la qual es van imposar els grans
estadis. El futbol va convertir-se en el millor
i el més gran espectacle amb equips de la

“ Polítics, artistes i
toreros rivalitzaven
en afecte popular
amb en Sami ”

talla de l'Sparta de Praga, el Bolton Wande-
rers o el Racing de França, juntament amb
l'Irun, l'Athletic Club, el Madrid, el València,
el Betis, el Sevilla i el Racing de Santander.
Va ser la gran època d'en Sami, com a ju-
gador i com a home popular, amb qui ri-
valitzaven en afecte popular les figures po-
lítiques, artistes i toreros del moment. El
futbol es convertí en l'espectacle del país.
En aquell món, Samitier va saber afegir a
les seves qualitats personals una simpa-
tia singular que el va convertir en una de
les personalitats més populars de la ciu-
tat. La prova és que encara parlem d'ell
com una de les figures del segle XX.

Personalment vaig tenir la sort de ser un bon
amic seu i de gaudir del seu sentit de l'hu-
mor i de la seva personalitat única. Parlo
d'ell sempre amb el somriure als llavis pels
bons records que es mantenen en la nostra
memòria. Va ser un dels personatges més
rellevants d'un segle tan heterogeni i tan
controvertit com va ser el segle passat. Amb
en Sami vaig passar moments singulars que
sovint continuen entre els millors i més di-
vertits dels meus records. L'anecdota d'en
Samitier podria ser un mirall divertit i autèn-
tic de la nostra ciutat al segle XX.

Andreu Mercè Varela
Periodista

LA BOGERIA COL·LECTIVA TENIA UN NOM: KUBALA

L'impacte de Kubala en la història del FC Barcelona és inqüestionable. Les seves virtuts individuals eren també indiscutibles i riques en matisos tècnics i tàctics. Però, el més important de tot, en clau blaugrana, és que Laszi Kubala va ser el pal de paller d'un equip guanyador, el Barça de les Cinc Copes. El periodista Albert Suñé (Barcelona, 1945), autor del llibre *Quan Kubala omplia els estadis* (Abadia Editors), ens endinsa en la figura d'aquest barceloní de Budapest, figura imprescindible per entendre, entre altres coses, el trànsit de Les Corts al Camp Nou

■ TEXT: Albert Suñé | FOTOS: Arxiu FCB

No el coneixia ningú. Almenys a l'Estat espanyol. Fins que va aparèixer per Madrid enrolat en les files de l'Hongària, un equip d'exiliats centreeuropeus. Un equip que s'havia de buscar la vida jugant partits amistosos contra altres equips del vell continent. I dos d'aquests equips eren el Madrid i la selecció estatal que s'entrenava a la capital tot esperant l'hora del seu vol cap al Brasil per tal de disputar-hi el Campionat del Món del 1950. L'Hongària s'esbatussà contra els dos conjunts i tothom es va quedar meravellat. Aquell paio ros, d'ulls blaus, corpulent, ràpid, que dominava la pilota de manera increïble amb les dues cames i que jugava com un

autèntic mestre era, a la vegada, un tipus que feia jugar el seu equip com volia i quan volia. A més, amagava la bimba d'una manera gairebé màgica. Cosa que feia realment difícil que hom la hi prengués. Les seves passades eren perfectes, mil·limètriques, fossin curtes, mitjanes o llargues. I els seus xuts a porta podien ser fets amb guants als peus o bé eren autèntiques i col·locades canonades. Aquella fenomenal barreja de força i tècnica en un mateix futbolista no s'havia vist mai a l'Estat espanyol. Era aquella tècnica sublim que li permetia llançar les faltes amb un efecte diabòlic que desconcertava les barreres defensives i els porters. Perquè el baló descrivia una paràbola extraor-

dinària i entrava com una bala per un escaire. I els penals els transformava tots amb una facilitat aclaparadora mercès a una paradeta feta abans de colpejar la pilota. Que també desconcertava els homes que es col·locaven sota els pals. A més, deixava tothom garratibat perquè podia jugar a tres velocitats: es podia moure a càmera lenta, a càmera mitjana i a càmera ràpida. Sempre amb una elegància gomosa, com si tot ell fos construït del mateix material elàstic. L'Hongària deixà Madrid i es presentà a Barcelona per tal de jugar-hi un partit contra l'Espanyol. Un dels espectadors, atentíssim a les evolucions d'aquell hongarès ros de vint-i-tres anys, era Josep Samitier, secretari tècnic del Barça. Com

tothom, l'Home Llagosta es va quedar veient visions. "Aquest manso ha de jugar amb nosaltres peti qui peti", es va dir el gran exjugador blaugrana. Perquè l'exhibició d'aquell fenomenal hongarès havia estat tan enorme que si no se'l fitxava tot seguit, podia ser que algun altre club, principalment el Madrid, el fes seu.

A la capital ja hi havia hagut rebombori. I els diaris i les ràdios en començaven a parlar. Perquè, tot i que aquells partits havien estat amistosos, els periodistes havien pogut intuir —tal com passà després amb els que havien anat a Sarrià— que en les botes d'aquell paio ros hi niava el futbol de l'era moderna.

Per tant, no era qüestió de badar. I tot i que el xicot en qüestió era un refugiat i que, per tant, hi podria haver problemes amb la FIFA a l'hora que li concedissin fitxa de jugador espanyol, Samitier va demanar al seu president, Agustí Montal i Golobart, que fitxés com fos aquell fenomen. I tal dit, tal fet. Es van fer tota mena de gestions i, encara que semblava que les coses anaven bé, el Barça va començar la temporada 1950/51 sense aquell xicot ros. Les gestions continuaven, però com que a Madrid no es podien empassar que el club blaugrana hagués estat més ràpid, la burocràcia avançava a ritme de caragol reumàtic.

Gaudir del crac en viu

Però ja que aquell extraordinari futbolista ja era del Barça i fins i tot el seu cunyat, Fernando Dauçik, era el nou entrenador del primer equip, el club va decidir que l'hongarès comencés a jugar partits amistosos. D'aquesta manera, el públic, expectant, ansiós, un públic al qual ràdio i premsa havien seduït a base de llançar als quatre vents que aquell futbolista era un autèntic crac, el podria contemplar *in situ* i podria calibrar fins on era veritat tot allò que s'escabava.

I la gent anà a Les Corts. I en sortí amb els pèls de punta, amb les mans al cap i amb somriures d'orella a orella. Perquè el futbol que desplegava aquell xicot, que es deia Laszlo Kubala Stecz —i a qui començaven a anomenar Laszi—, era realment d'una altra galàxia. Llavors arribà el març del 1951. I es produí la primera vaga general a Barcelona des que Franco era al poder. La vaga s'esdevingué immediatament després que els barcelonins portessin a terme un absolut boicot als tramvies. La gent anava a peu a la feina. O en metro. O en cotxe els que en tenien. O en taxi, si es que podien arregar els quatre que hi havia. I a la ciutat s'hi respirava un ambient enarrit. El boicot s'havia iniciat perquè el bitllet d'aquell

Deixava tothom garratibat perquè podia jugar a tres velocitats. Sempre amb una elegància gomosa, com si tot ell fos construït del mateix material elàstic

*Dibuix
acolorit
de Kubala.*

transport públic havia patit una sobtada pujada: de 50 a 70 cèntims. Tenint present que, per a molts, allò eren molts calés a fi de mes. I tenint present també que a Madrid el preu continuava clavat en els 50. Però el boicot funcionà perquè el bitllet tornà aviat al seu preu d'abans.

Aquell març del 1951 jo havia celebrat els meus primers sis anys. I per tot arreu veia gent caminant de pressa i amb la cara llarga. I no deixava de pensar que seria realment un gran problema si aquell xicot ros rebés el permís per poder jugar partits de competició precisament

aquells dies. Per la senzilla raó que, sense tramvies, la gent es veuria obligada a anar al camp de Les Corts fins i tot dalt d'un ruc.

Però encara ens vam haver d'esperar un mes. A l'abril, Kubala rebé finalment el permís. I així, amb tramvies als carrers altra vegada, la gent va poder disfrutar de tots els enfrontaments de Copa que l'hongarès jugà a casa. Partits que, evidentment, van omplir Les Corts fins dalt.

En un d'aquells partits el Barça empatà a zero amb l'Athletic. I vam tenir un petit esglai. Què podia passar al partit següent? Perquè si un equip fort i compacte com el Bilbao havia empatat aquí, allà ens podia guanyar sense remei. Però tothom es quedà bocabadat, tothom respirà profundament, i tothom va pensar que no calia tenir mai més pensaments pessimistes, quan el Barça de Kubala va vèncer a San Mames per 1-2. I a la final, la Reial Societat caigué per 3-0. Era el primer d'un seguit de trofeus que vindrien en dos anys. L'un rere l'altre.

Aquella final la vaig seguir per ràdio. Una ràdio que ja feia temps que no parava de parlar

de Kubala. Però la premsa, especialment l'esportiva, no es quedava enre. I la gent, fos al carrer, a casa, o als bars, obria apassionants debats sobre la figura d'aquell futbolista de llegenda. I, és clar, el camp de Les Corts es quedava petit per poder contemplar les evolucions de l'hongarès. I als carrers i als solars, els nois jugaven a futbol amb desfici.

Era com una bogeria. Tothom tenia a la boca el nom *Kubala*. Tothom es feia creus de la seva enorme sapiència futbolística. Tothom, especialment l'element femení, posaven el nou jugador blau-grana a dalt de tot dels altars a causa del seu extraordinari atractiu personal. Fins i tot un ball anomenat *La Raspa* en parlava: "*La Raspa la in-*

ventó, / Kubala con el balón. / Kubala pasa a César; / César pasa a Manchón (...)/ César pasa a Kubala, / Kubala chuta y gol".

I molts deien allò de "*Silencio en la sala, que pasa Kubala*". I a la premsa hi havia un anunci de pasta de dents en què hi apareixia en Laszi. Les lletres deien "*¿Usted también será Kolynosista?, pregunta Kubala, famoso as del futbol*". I els diaris, esportius o no, rivalitzaven a l'hora de narrar els fets i les gestes del noi ros.

A part d'això, les magnífiques fotografies—ocres pel que fa al setmanari *Vida Deportiva*—en parlaven a bastament: Kubala, amb la pilota als peus, aixecava el braç dret i mirava a l'esquerra; Kubala enviava una passada a un company; Ku-

bala rodejat de rivals que no podien prendre-li laimba; Kubala regatejava dos homes a la vegada en un eslalòm majestuós; Kubala llançava un fort xut; Kubala alçava els braços celebrant un gol seu mentre el porter apareixia completament abatut, estirat com un llargandaix damunt l'herba... I Kubala a terra, amb expressió de dolor, perquè acabava de rebre una guitza capaç de desarticlar un elefant.

I van aparèixer els Chocolates Kubala. I en Laszi va protagonitzar una pel·lícula basada en la seva vida i on es parlava de la seva accidentada fugida d'Hongria quan va ser envaïda pels soviètics. El film es deia *Los ases buscan la paz*. I també participà en una altra pel·lícula en què hi apareixien els seus companys del Barça i de la selecció estatal: *Once pares de botas*. En aquest film i en altres instantànies que el No-Do mostrava des de Les Corts, marcava gols a porta buida des d'un córner.

Paraula de Valdivieso

Però la ràdio també hi deia la seva. En aquells temps, el millor locutor, amb diferència, era Miguel Ángel Valdivieso. La seva veu juvenil, claríssima, ben entonada, la seva tremenda rapidesa en explicar les jugades, el seu sentit de l'humor, i la seva admiració per en Laszi, hi

Era com una bogeria. Tothom tenia a la boca el nom de Kubala. I es deia allò de "Silencio en la sala, que pasa Kubala"

deien molt a l'hora que els oïdors ens col·loquessim al camp al costat del nostre ídol. A cada partit, però, Valdivieso acostumava a repetir unes frases que molt aviat les va pronunciar tothom: "*Muy buenas tardes amigos deportistas de Radio Nacional de España en Barcelona*"; "*...el juez de línea que maniobra por la banda derecha*"; "*¡Allá va Kubala!*"; "*¡Gool, goool, goool del Barcelona, goool de Kubala!*"; "*...y simpatiquísimos miembros de la Organización Nacional de Ciegos. Desde el campo de Les Corts, muy... buenas... tardes*".

Aquelles retransmissions eren autèntiques alenades d'aire fresc en el, generalment, insuportable panorama radiofònic de l'època. On hi dominaven les veus engolades i les músiques de l'any de la picor. Perquè el règim del general Franco ho tenia tot controlat. I la paraula modernitat no valia per a res. De fet, l'única modernitat d'aquells anys la constituïa el joc de Kubala.

Premsa i ràdio –la televisió a l'Estat espanyol aparegué el 1957– no podien deixar de banda altres aspectes del Barça. Per exemple, a l'inici de la temporada 1952/53, Kubala patí un seriosíssim procés tuberculós. I va estar un bon feix de partits sense jugar. I, evidentment, els seguidors de l'ídol ens vam quedar més pansits que un gat mullat. Però quan tornà, aclaparador, el Barça, conquerí la Lliga i, tot seguit, la Copa. I es van fer famosos un equip i una davantera: Ramallets; Seguer, Biosca, Segarra; Flotats, Bosch; Batorsa, César, Kubala, Moreno i Manchón. Un bon dia, aquell Barça campió de tot –fins i tot de la màxima competició europea d'aleshores, la Copa Llatina–, fitxà un jugador anomenat Di Stéfano. De qui deien també que era un crac. I tots ens vam fregar les mans amb una satisfacció extraordinària pensant que si amb en Laszi s'havien viscut

moments memorables i s'havien aixecat trofeus sense parar, amb aquell argentí la cosa seria una autèntica borratxera d'èxits. Però a l'Estat espanyol hi havia una dictadura. I com que a Madrid i al Madrid ja n'estaven fins al capdamunt que el Barça de Kubala ho guanyés tot, van fer mans i mànigues perquè l'argentí no fos blaugrana i, en canvi, es vestís de blanc. Va ser l'inici del declivi. Del Barça i de Kubala. Perquè aquella temporada un animal li trencà totalment un genoll. I ja no va tornar a ser aquell Kubala. Tot i així, i fins el 1961, encara va oferir actuacions magnífiques. Més tard, per allò que un es va fent gran, deixà de ser un ídol. Però sempre vaig pensar que, almenys del 1951 al 1953, en Laszi havia estat el millor jugador del món. Sense discussió. Per això, i també perquè vaig tenir l'ocasió de conèixer-lo personalment i saber com pensava i obrava, sempre li he professat una admiració pregona ■

A la temporada 1952/53, va patir un seriosíssim procés tuberculós. Els seguidors ens vam quedar pansits, però quan va tornar el Barça va guanyar la Lliga i la Copa

Kubala fa de cap el tercer gol contra l'Espanyol, la temporada 57/58.

J.A. SÁENZ-GUERRERO

Records dels cinquanta

Fou cap a finals de març del 1950, em sembla, que ens va venir l'Hongària a fer un partit amistós. Eren fugitius del comunisme i un furios del règim va dir que es trencaria les mans aplaudint-los. A més del Kubala, hi jugaven el Kocsis i el Czibor i no sé si el Puskas. El Kubala havia mig parlat amb el Madrid, però per no sé quin miracle va fer-se del Barça. L'home era nat hongarès, en fou internacional; va passar a Txecoslovàquia, en fou internacional. I ara sí que m'he d'aturar i no pas per fer marxada, sinó perquè sense aquesta, no entendriem el joc d'aquell home. Avui ni Àustria ni Hongria no fan pas gaire forrolla, però per aquells anys jugaven el futbol més ben brodat que mai

“ Mai no he tornat a veure un jugador que fos tant a tot arreu, movia tot l'equip ”

haguéssim vist. I l'equip nacional d'Àustria, abans es mereixia el nom de *vonderteam* (com que, de cert, ho escric malament, la cosa vol dir *meravella d'equip*). Tocaven la pilota a ritme de vals i els hongaresos tenien un esplet de jugadors talment com si fossin brasilers. Ep! No planyien els entrenaments, gairebé tots els jugadors sabien jugar amb els dos peus; el Puskas en fou una gloriosa excepció. Només cal dir que, bo i passejant per Anglaterra, els n'encolomaren 7. Havien canviat la posició dels jugadors al camp. Abans s'ho feien amb un porter, dos defenses, tres mitjos i cinc davanters. Ara jugaven a la WM. Tres defenses, dos migcampistes, dos interiors endarrerits i tres davanters. Els dos mitjos i els dos interiors feien el quadre màgic.

El Kubala venia d'aquesta escola, va canviar el joc del Barça, amb el sogre Daucik per entrenador. Jugava de davanter centre, però et sortia per on menys et pensaves, fins te'l podies trobar a la defensa. Mai no he tornat a veure un jugador que fos tant a tot arreu, movia tot l'equip.

La gent del Barça vivia a la glòria. Fins per a un que no fos massa piloter, veure aquells onze fent anar la bimba, amb el Kubala per gonfanoner, era un plaer.

Josep Maria Ballarín
Mossèn

L'ERA CRUYFF: CATALANISME I MODERNITAT

Johan Cruyff és un dels noms propis més destacats de la història del barcelonisme. Va ser decisiu per trencar la sequera de Lligues, però també va portar al club una imatge nova i moderna, europea, que era molt atractiva per a una societat que aspirava a tornar a sentir la llibertat. El sociòleg i polifacètic analista Jordi Borja, observador atent del Barça en aquells anys i autor de diversos articles sobre el significat del club en aquella època, ens aproxima a allò que Cruyff significava més enllà del futbol, quan totes les mirades es van girar cap a aquell jove holandès

■ TEXT: Jordi Borja | FOTOS: Seguí / FC Barcelona

A Catalunya als inicis dels anys 70 la transició a la democràcia es respirava, s'olorava, gairebé es podia tocar amb les mans. Un amic italià, sociòleg intel·ligent i d'esquerres em va dir: mai he entès bé el significat de *societat civil* de Gramsci, però ara a Barcelona la veig. La dictadura no havia mort, encara podia fins i tot matar, i ho va fer. La por no havia desaparegut, però malgrat les declaracions de Fraga –a l'inici de la transició va arribar a dir allò de “*la*

calle es mía” – la gent sortia al carrer. Es mantenia la repressió contra els opositors, però l'Assemblea de Catalunya s'estenia arreu del país. El maig del 68 havia contribuït a l'emergència d'uns valors culturals nous, valors de llibertat, i de transgressió, que es manifestaven en el vestir i en la música, a la cançó i a la literatura, a la Universitat i als barris, en el nou sindicalisme, en les activitats culturals i en les relacions personals, amoroses, en el si de la família. El

català estava progressivament més present en la vida pública i les limitacions i prohibicions que patia una llengua que es parlava i es cantava al carrer semblaven cada dia més absurdes. La societat expressava pacíficament modernitat, innovació i tolerància i l'Estat responia amb ignorància, repressió i violència. Es manifestava, doncs, un rebuig de l'autoritarisme de tota mena, polític i patriarcal, a l'escola i a l'Església. Els joves nascuts als anys 50

El magistral gol de Cruyff a Reina, en un partit contra l'Atlètic de Madrid.

Cruyff i la seva dona, el dia que van arribar a Barcelona.

libris per mantenir un *modus vivendi* amb el règim franquista, però no eren ja addictes per obligació, ni per convicció ni per interès. Al camp del Barça hi havia moltes banderes catalanes, algunes del club i cap d'espanyola.

Aleshores, a la tardor del 1973, va arribar Johan Cruyff. El Barça resistia, però no guanyava la Lliga des de feia 14 anys. Es mantenia l'hegemonia de l'adversari històric, el Reial Madrid, que per molts catalans representava el centralisme espanyolista, l'emblema de la dictadura que li concedia favors i privilegis que facilitaven el seu domini. Guanyar el Madrid era molt més que un repte esportiu. Era guanyar el franquisme, era una victòria de la ciutat i de Catalunya. Era, per uns, els catalans d'origen, afirmar la seva autoestima. I pels procedents de la resta d'Espanya, era sentir-se integrats i guanyadors en el país en què s'havien arrelat.

Identificació amb el país

Amb Cruyff, *el Profeta del Gol*, *l'Holandès Voldador*, va ser rebut com un *salvador* i es va convertir en un mite, especialment quan el Barça va infligir el 0 a 5 al Madrid en el seu estadi. Si el Barça exerceix la representació del país, guanyar el rival que representa el govern considerat opressor és molt més que guanyar un partit de futbol; és derrotar simbòlicament el govern enemic de la pàtria i de la llibertat. Per molts catalans identificar-se amb el Barça és afirmar-se també ciutadans de Catalunya. Tothom entén què volen dir expressions aparentment el·líptiques com *és més que un club...* i *representa el que representa*. Van ser dues frases de l'expresident Narcís de Carreras, força sintètiques i expressives, molt afortunades.

En un moment històric com aquell, declaracions que semblaven abstractes, genèriques i el·líptiques preniën un sentit concret, reivindicatiu, entenedor per a tothom.

El club té una gran capacitat de mobilització, cosa que requereix un adversari i exigeix victòries. Les victòries les va donar Cruyff. Va ser-ne el símbol i el factor determinant. I amb Cruyff, a la seva primera temporada al Barça la victòria a Madrid el va convertir en el capità heroic que en una batalla decisiva derrota l'enemic. Pel ca-

Cruyff va saber respondre a la necessitat de tenir un heroi que permetia celebrar victòries i no derrotes

talanisme barcelonista, aquesta victòria valia més que la Lliga, que també es va guanyar.

Però Cruyff va fer quelcom més. Va saber respondre a aquesta necessitat de tenir un heroi que permetia celebrar victòries i no derrotes, ser vencedors i no víctimes. Va acceptar el paper que els barcelonistes li van atribuir. Amb intel·ligència i amb la prudència pròpia d'un professional de l'*espectacle* que per acontentar els uns no pot irritar els altres —cal tenir present que el públic del Barça és molt divers—, va anar destil·lant declaracions, gestos, preses de posició fins i tot, que van reforçar la seva identificació amb el Barça=Catalunya. Va fitxar pel Barça després de negar-se a acceptar l'acord del seu club d'origen, l'Ajax, amb el Madrid. Va posar el nom de Jordi al seu fill,

havien entrat en escena. I la generació nascuda just acabada la guerra, menys marcada i coaccionada que la que l'havia perdut, començava a estar present en la vida pública i a tenir influència a l'ensenyament, als llocs de treball, a les editorials, a la premsa, a entitats socials i culturals independents del govern. Al Barça també es respiraven els aires d'una transició que no es produïa encara a les institucions, però sí que es respirava en el camp. Els directius feien equi-

una iniciativa que li va causar, o així es va dir, problemes amb les autoritats. Es va mostrar partidari de signar una carta col·lectiva dels jugadors demanant l'amnistia. En algunes declaracions va relacionar diplomàticament els èxits del Madrid i els arbitratges favorables amb el suport que tenia del govern espanyol i el maltractament polític que rebia el Barça per representar Catalunya. Però que no li importava, doncs, que malgrat els inconvenients que suposava "la representativitat del Barça...", ací tot és més viscut..., les victòries són més importants..., noto el sentiment català, l'emoció per uns colors, per una bandera". Cruyff va explicar la seva comprensió del fet català i va saber trobar paraules convincents per ser entès i acceptat per tothom: "Catalunya és una nacionalitat diferent..., com Holanda... Parlo i penso amb accent català... M'identifico en la gent d'ací... La (meva) serà una relació permanent... Catalunya és un país acollidor". Aquestes declaracions que va fer Cruyff al setmanari *Arreu* (entrevista de Joaquín Ibarz) són probablement les més explícites en relació amb Catalunya i

Contingut polític

L'interès informatiu sobre Cruyff no es va limitar a la premsa esportiva i la seva presència als mitjans de comunicació va ser molt àmplia. Encara que va ser prudent a manifestar les seves opinions polítiques, el clima de la transició a la democràcia el va empènyer a algunes intervencions. L'entrevista en què va manifestar-se més obertament és la que va publicar la revista *Arreu* el 21 de febrer del 1977. El més significatiu és que *Arreu* era una revista d'informació general, d'orientació esquerrana i catalanista, que no va dubtar a convertir aquella entrevista feta per Joaquín Ibarz (autor de l'article d'opinió de la pàgina 23) en una explícita portada.

Johan Cruyff i el tècnic Hennes Weisweiler, al començament de la temporada 1975/76.

Cruyff representa, en el seu llenguatge i les seves actituds, la irrupció d'una modernitat realista i radical que no era habitual en la vida pública catalana

la política. El personatge Cruyff, doncs, és una expressió contundent de l'ambient que es vivia a Catalunya al final del franquisme. Va ser prou sensible per entendre-ho, potser prou hàbil per fer-se estimar, però no hi ha raons per dubtar de la seva sinceritat. Mai ho ha desmentit. Va tornar a Barcelona, va triomfar com a entrenador i encara hi viu. Però hi ha una altra dimensió del personatge en relació amb Catalunya que potser no és tan evident.

Cruyff representa, en el seu llenguatge i les seves actituds, la irrupció d'una modernitat realista i radical que no era habitual en la vida pública catalana. Manifesta les seves opinions amb claredat i sense *états d'àme*. No defuig els temes polítics, però relativitza la importància

de les declaracions dels futbolistes. Reconeix explícitament que per ell els diners són molt importants, que els impostos a Holanda són excessius, però considera que pagar el 30 o 40% és necessari en una democràcia. Es declara individualista, que cal guanyar sempre, que qual-sevol sistema ha de garantir la màxima iniciativa de cadascú. No és contrari al socialisme sempre que garanteixi la llibertat i la iniciativa personals. Es declara "demòcrata del mig". Està a favor que la gent "de baix visqui millor..., que tothom visqui bé", però considera que l'igualitarisme és negatiu ("el que treballi més, que cobri més"). A l'Espanya franquista va deixar clar que no li agradava la dictadura ni totes les limitacions que imposava per un sentit elemental de llibertat que considera "natural", normal. Sense declaracions ideològiques i sense fugir d'estudi. Tot un compendi de realisme a l'època del postmodernisme.

Un personatge global

Potser la contribució més important de Cruyff al Barça i a Catalunya va més enllà de les evidències citades. Les seves declaracions de catalanitat, que cal agrair-li, són significatives de l'esperit del temps, però no podien tenir més influència que la de contribuir a indicar quin era el vent que definiria el futur. Els èxits mítics contra el Madrid i a Europa van tenir la seva importància en aquells moments i segurament van enfortir l'autoestima del poble català i van reforçar la seva voluntat d'autonomia. En l'àmbit estrictament futbolístic, cal reconèixer que com a jugador i com a entrenador després ha marcat per molt temps una concepció del futbol basada en la qualitat, la bellesa i la diversió. Però hi ha quelcom més.

És un personatge *global*, ha estat considerat com un dels grans jugadors de tota la història del futbol. A tots els rànquings apareix en els primers llocs. La seva identificació amb el Barça ha contribuït molt al fet que el club, la ciutat i Catalunya s'universalitzin. I també la seva manera de situar-se en el món, sense complexos ni convencionalismes, amb afany guanyador i amb realisme, amb la voluntat de ser reconegut no pel valor identitari, sinó per la capacitat d'interessar i de fer bé el que saps fer. Un cas excepcional de catalanisme postmodern ■

Amb els presos polítics

Quan Cruyff va jugar per primera vegada amb el Barça, el 28 d'octubre del 1973, ja sabia bé a quin país havia arribat. Encara que Johan no havia cursat estudis superiors, era un jugador intel·ligent que al cap de poc va captar que *més que un club* no era una frase publicitària i que Catalunya tenia una personalitat pròpia en una Espanya encara sotmesa al règim franquista. El mateix dia del seu debut, la policia va detenir a l'església de Santa Maria Mitjancera 113 persones representants de partits polítics i sindicats clandestins; col·legis professionals i associacions de veïns. Dies després, aquest cronista, que llavors era director de la REVISTA BARÇA, va rebre una petició d'en Xavier Folch, un dels 113 presos. El futur editor em va fer arribar el seu desig de tenir una foto signada

“Cruyff sabia bé a quin país havia arribat”

per Johan Cruyff. Li ho vaig plantejar, a Johan, tot explicant qui sol·licitava la signatura i on es trobava. No hi va posar cap objecció. Vam convenir que jo escriuria el text en català i ell ho copiaria. La críptica dedicatòria deia així: "Als afeccionats del Barça que no poden acudir al Camp Nou, desitjant que ben aviat puguin veure els triomfs del club". En arribar la foto a la presó, el mateix director de la Model va lliurar-la personalment a Xavier Folch. Ja mort Franco, l'Assemblea de Catalunya em va demanar que promogués que els jugadors del Barça se sumessin a la petició d'amnistia per als presos polítics. Vaig viatjar amb l'equip a València el 7 de febrer del 1976 (sis dies després de la primera manifestació en què es demanava llibertat, amnistia i estatut d'autonomia).

Amb permís del club, vaig plantejar la qüestió en una reunió dels jugadors després de sopar, la qual cosa va provocar un intens debat. Cruyff i Neeskens van dir que com a estrangers no podien opinar, però que subscriuriem plenament la resolució que s'hi adoptés. Diversos jugadors van pronunciar-se en contra. El defensa Antoni Torres, obertament a favor. Carles Rexach va dir una frase lapidària: "Jo sóc molt ruc i no sé res de res, però crec que un jugador del Barça ha de recolzar l'amnistia". Finalment no es va aconseguir el consens suficient per recolzar-la.

Joaquín Ibarz
Periodista i exdirector de la REVISTA BARÇA

L'holandès, firmant autògrafs en la seva etapa de jugador blaugrana.

MARADONA: ANYS DE VERTIGEN

Havia de ser l'eix d'un Barça de somni. Al costat d'un altre gran jugador com Schuster, Diego Armando Maradona havia de catapultar un Barça guanyador, que aspirava a guanyar una nova Lliga, després de l'èxit llunyà del 74 amb Cruyff com a estendard. Les altes expectatives (especialment després del Mundial celebrat a Espanya) i les elevades condicions econòmiques del traspàs van fer que els focus del futbol mundial es dirigissin cap a Barcelona. Però el somni es va esvair i el futbol, a Barcelona, mai va tornar a ser igual. El periodista Eduard Boet, que va viure en primera persona aquells dos anys de Maradona a la Ciutat Comtal, relata el vertigen d'una etapa convulsa

■ TEXT: Eduard Boet | FOTOS: Arxiu FCB / Seguí - FC Barcelona / Sport

Recordo el dia en què es va fer oficial el seu fitxatge. Hi havia un partit d'handbol al Palau Blaugrana. A la mitja part, per la megafonia, es va anunciar als espectadors que les juntes directives del FC Barcelona i del Boca Juniors havien tancat l'acord pel traspàs de Diego Armando Maradona. El públic, lògicament, va respondre amb un llarg aplaudiment, però tampoc res de l'altre món. De fet, tothom tenia coll avall que el fitxatge estava fet. Faltava saber el dia de la firma.

Una firma que arribava a les portes del Mundial del 82. El Mundial del Naranjito, però també el d'aquella cerimònia inaugural al Camp Nou organitzada per Leopoldo Pomés,

El dia en què es va fer oficial el seu fitxatge hi havia partit al Palau. Hi va haver aplaudiments, però res de l'altre món. Tothom ja ho tenia coll avall

que serà recordada especialment pel moment emotiu protagonitzat pel nen que va fer sortir un colom d'una pilota. Un espectacle molt digne i que, d'alguna manera, ja deixava entreveure, deu anys abans, del que seria capaç Barcelona amb els Jocs del 92. Era l'inici d'un canvi d'època. El país s'esforçava per fer el salt a la te-

levisió en blanc i negre i abocar-se a la festa cromàtica de la televisió en color. Allò era la modernitat i amb allò veuríem millor el Pibe. Després d'aquella cerimònia, el campió vinent, l'Argentina, amb Maradona, s'enfrontava a Bèlgica en el partit inaugural. Recordo les ràdios argentines amb aquella retòrica que

els caracteritza; el millor era el *Gordo* Muñoz de Radio Rivadavia, cantant les excel·lències de l'estadi i anunciant que Maradona i la selecció albiceleste no podien fer el ridícul en un escenari com aquell. Al Pelusa, però, el Camp Nou no li transmetia bones vibracions. Uns mesos abans havia jugat en l'homenatge a Carles Rexach a l'estadi. Com si es tractés d'una metàfora dels temps que havien de venir, Maradona va perdre aquell amistós, però mai més tornarem a veure el camp amb aquella gentada. Es tractava de dir adéu al Charly, però també es tractava de descobrir Maradona. Més tard, el dia d'estrena del que havia de ser el seu Mundial, també va fallar. I, a més, contra una selecció de baix nivell.

Tot plegat podia ser una casualitat o bé un mal presagi del que vindria a continuació, ja no només com a jugador de la selecció argentina, sinó també com a jugador blaugrana.

Anem, però, una mica enrere en el temps. Al final de la temporada 1980/81, Josep Lluís Núñez decideix avançar les eleccions i convocar-les en ple estiu. Les obres d'ampliació

Amb el seu fitxatge, el Barça salta d'Europa a Sud-amèrica, que en això del futbol era com dir a tot el món

de l'estadi són l'argument que, normativa en mà, li permeten tirar endavant aquesta convocatòria. Finalment, només hi ha la seva candidatura, perquè l'industrial jogueter Josep Pla, que havia intentat fer-li front, decideix retirar-se. Núñez, per tant, ja té un mandat per quatre anys més, un estadi encara més gran on hi cabran ja més de 100.000 espectadors, però li falta el crac. Schuster és boníssim, però dona molts maldecaps. Simonsen és una bellíssima persona i millor professional, però no és el jugador per ser cap de cartell. L'objectiu és Maradona.

L'impacte de l'arribada

Després de moltes negociacions, l'astre argentí accepta l'oferta blaugrana. Els més de 1.400 milions de pessetes que es paguen per ell representen la quantitat més alta vista fins aquell moment al món pel traspass d'un futbolista. La magnitud econòmica, però, va quedar curta en relació amb la projecció de l'operació. El Barça salta d'Europa a Sud-amèrica, que en això del futbol era com dir a tot el món. Decididament, el 10 va obrir la porta a una dimen-

Després de moltes negociacions, Maradona va acceptar l'oferta blaugrana. Els més de 1.400 milions de pessetes van ser la quantitat pagada més alta fins aquell moment

L'argentí, al Camp Nou. A sota, el periodista José María García entrevistant Maradona.

sió mai vista. És quan el futbol espanyol descobreix què vol dir una sala de premsa atapeïda, en uns camps generalment molt justets. De Maradona se sabien coses, però potser no tantes com es van anar coneixent a mesura que ell, la seva família i el seu entorn anaven desembarcant a l'aeroport del Prat. La veritat és que la cosa no feia bona pinta, però tothom confiava que el seu talent i els seus èxits com a jugador convertirien tot això en una anècdota. El cas és que al Barça es va passar de conviure amb el glamur i elegància de la família Cruyff i Michels, a la disciplina i discreció centreeuropea dels Krankl, Schuster i Simonsen; a la gresca i disbauxa de tot un estol de personat-

ges que acompanyaven Maradona i que, a primer cop d'ull, semblaven certament sortits d'un còmic de la Mafalda de l'admirat Quino. I, al capdavant de tota la tropa, hi havia un personatge autènticament estrambòtic: Jorge Cysterpiller, l'amic de tota la vida. Bé, fins que un dia se'n va cansar. En això el futbol també va canviar. Segurament des d'aleshores l'entorn dels grans futbolistes mai més ha estat un factor tebi. Amb Maradona es va multiplicar i mai més han deixat de jugar a favor o en contra, i s'han convertit en un factor més per entendre el rendiment dels cracs.

És evident que, a Maradona, Catalunya no li va donar sort. Venia al Mundial amb l'ànim

Maradona, amb Cysterpillar i Josep Maria Minguella, en un avió.

d'exhibir-se com a número 1 del món, després d'un excel·lent Mundial Juvenil al Japó, on va ser escollit millor jugador per davant del barcelonista Rojo. I va sortir amb la cua entre cames. Derrotat pel Brasil i Itàlia, en aquells partidassos del vell Sarrià. I el que va ser encara més humiliant, expulsat en l'últim partit. No sé com va caure aquell fracàs en un Barça que l'acabava de fitxar. Certament, la imatge no era prometedora, però en el fons algú pensaria que millor així, perquè s'incorporaria a la pretemporada més descansat. L'inici

El tema de l'hepatitis va començar a disparar els rumors sobre la seva vida desordenada; i allò va ser un no parar

de la temporada no va ser bo. Els blaugranes van perdre a València. Començar amb una derrota no era un bon símptoma. A les poques setmanes s'anunciava que Maradona tenia l'hepatitis i que, com qualsevol mortal, hauria de fer repòs uns mesos.

La premsa havia estat molt condescendent amb ell fins aleshores. El tema de l'hepatitis, però, comença a disparar els rumors sobre la seva vida desordenada. A partir d'aquell moment les històries i xafarderries sobre Maradona són un no parar. Tampoc ni ell, ni encara menys el seu entorn, ajudaven a canviar aquesta tendència crítica sobretot amb el seu comportament fora del camp. I és que no era estrany trobar-se'l de matinada amb la seva tropa, i no precisament fent *footing*. Potser per això, quan va propiciar que fessin fora Lattek i que vingués Menotti, el primer que va aconseguir —una cosa insòlita en el futbol en general— va ser que els entrenaments se celebressin a la tarda en lloc de fer-ho al matí. De tots és sabut l'argument que va donar Menotti: “*Cómo vamos a entrenar por la mañana, si los partidos son por la tarde. Así nos habituamos mejor al horario.*” El problema és que aquest canvi no va servir per a gaire cosa. Bé, sí, una Copa del Rei i una Copa de la Lliga. Aquella competició que es van inventar, entre d'altres, Josep Lluís Núñez, per fer treballar més els jugadors i fer quatre calerons. Ara, a la Lliga, res de res. El títol de la regularitat se'l tornava a emportar aquella temporada el futbol basc.

Queda clar, doncs, que a Maradona no el va acompanyar pràcticament res de bo en la seva estada de dos anys a Barcelona. És clar que ens podríem preguntar què hauria passat si no hagués agafat l'hepatitis o si Goikoetxea no l'hagués caçat aquella nit de setembre. O si hagués tingut algú que l'hagués protegit del seu entorn. Nicolau Casaus, pobre home, tot i els seus esforços, no se'n va sortir. El recordo lamentant-se constantment del descontrol de Maradona.

Personalment, vaig tenir l'oportunitat de seguir-lo molt de prop quan va ser al Barça. En aquells temps jo era un dels pocs, per no dir l'únic, micròfon autònom que hi havia a la gespa o als vestidors, en el meu cas, donant suport a les transmissions d'en Puyal a Ràdio Barcelona. Impressionava la seva immensa passió per la pilota. Havies d'anar amb compte perquè era capaç de tocar-ho tot amb els peus. Recordo que un dia al túnel de vesti-

Queda clar que Maradona, a més de no haver estat un mal negoci, va ajudar a potenciar la imatge internacional del Barça

dors em va caure el protector d'escuma del micròfon i Maradona el va anar xutant, sense deixar que toqués a terra, fins a l'escala d'accés al camp. Si hi hagués hagut tele—amb els seguiments que es fan ara—, hauria estat la imatge de la jornada.

Tracte cordial amb la premsa

He de confessar que, amb mi, i crec que amb la majoria de periodistes, va tenir un tracte que moltes vegades era més que cordial. Poques vegades refusava fer declaracions. No com passa ara amb bona part dels astres. Però és evident que era d'aquestes persones que semblava que gaudissin vivint permanentment a mil·límetres del conflicte. Com si no s'atrevis a buscar un espai on gaudir dels molt privilegis que li havia regalat la vida. I allò que en aquell moment eren les típiques esbrincades amb els àrbitres o amb els directius, anys més tard es manifestarien d'una manera més cruel i dramàtica. Ara, queda clar que Maradona, a més de no haver estat un mal negoci —es va vendre per més del que va costar—, va ajudar a potenciar la imatge internacional del Barça. Això sí, amb les limitacions que tenia en aquells moments un planeta futbol no tan globalitzat ni comercialitzat com el que tenim avui. I, per descomp-

tat, en el terreny esportiu ens va deixar algunes coses que, per al museu dels nostres records, no es poden desmerèixer. Aquell gol al camp de l'Estrella Roja o el del Bernabéu amb aquella escena final del defensa Juan José picant amb l'entrecoix contra un pal de la porteria... Després de la seva marxa del Barça el vaig tornar a veure de tant en tant. Algun cop en algun aeroport, d'altres en alguns esdeveniments esportius. Cada cop que coincidia amb ell no podia evitar sentir-me afectat pel seu preocupant estat físic.

Visita Ilampec

L'any 1999 va acceptar venir al programa del Centenari que fèiem a TV3. Tenia un aspecte molt desmillorat. L'endemà de l'emissió, Ricard Maxenchs l'esperava per convidar-lo a la Llotja del Camp Nou en el partit que jugava el Barça. Sóc testimoni de la invitació que la directiva de Núñez li va fer i de l'acceptació per part seva. Maradona, però, no va aparèixer. No vam saber res d'ell fins uns dies més tard. Havia recaigut i el seu estat era preocupant. Però, com sempre, se'n va sortir, d'aquella i d'altres moltes crisis que hi va haver més tard. De fet, una mica com les seves jugades, sempre se'n sortia, dels rivals, fins i tot amb bon resultat de cara a barraca. Maradona va jugar al Barça? Preguntarà algú d'aquí a uns anys. I la resposta haurà de ser: "Sí, però...". Un condicional que escrivim avui, amb un futbol que és molt hereu d'aquell salt. El canvi de magnituds que va acompanyar l'ateratge de Maradona al Barça ■

SPORT

L'argetí, en l'ofrena floral de l'Onze de Setembre.

Amb Núñez i Casaus, el dia de la seva presentació a Barcelona.

Records de Barcelona

César Luis Menotti
Entrenador FC Barcelona (1983-84)

Si no hagués estat per aquests grans futbolistes: el Kubala del Barça, el Di Stéfano del Madrid, el Maradona de la selecció argentina, el Pelé del Santos, si aquests futbolistes no haguessin existit, el futbol no seria el que és. Crec que van ser el autèntics intèrprets d'aquest joc i els que van fer del futbol aquest lloc d'apassionament. Però, és clar, com en tota obra mestra també es necessiten els altres. Gaudí també va necessitar els que li portessin el ciment i es fessin càrrec del treball dur...

Una vegada, ja fa temps, el gran músic argentí Astor Piazzolla, amb qui tenia una molt bona relació, em va dir: "T'admiro i et compadeixo". Em va sonar duríssima la paraula "compadir". "Sí, et compadeixo, perquè jo he lluitat tota la meua vida per tenir prou diners per contractar els millors músics. I això no ho podràs fer mai al fut-

bol". Doncs bé, per mi, fitxar pel Barça va suposar una mica això. No perquè contractés cap jugador. Quan hi vaig arribar, els jugadors ja hi eren. Però sí que podia dir: home, per fi tinc un

“ Crec que a Maradona el feia feliç que fos jo qui el dirigís ”

Schuster i un Maradona, grans solistes... Ara l'únic que em falta, l'únic que he de fer és que l'orquestra soni afinada. Si l'orquestra afina apareixeran aquests solistes amb què el Barça podrà fer el salt de qualitat que necessita... Lamentablement, els vaig perdre tots dos en molts

partits. Schuster, en 10 partits. Maradona, crec que només va jugar 16 partits en tot l'any. Si haguessin jugat 34 partits com van jugar Carasco, o Marcos, per exemple, hauríem guanyat amb absoluta tranquil·litat aquella Lliga, perquè per mi era el millor equip d'Espanya. Crec que a Maradona el feia feliç que fos jo qui el dirigís. Havíem treballat molts anys plegats. El conduïa des dels quinze o setze anys d'edat. Amb mi va ser campió del món juvenil, i va anar al Mundial 82. Crec que l'entrenador que havia treballat més hores amb Diego, fins que va arribar al Barça, havia estat jo. El partit més brillant que vam jugar va ser a Alemanya. Era el primer partit de la Recopa (Magdeburg, 1-Barça, 5) i Schuster i Maradona semblaven superhomes. No semblaven de la Terra. Eren d'un altre planeta.

L'ART DEL FUTBOL

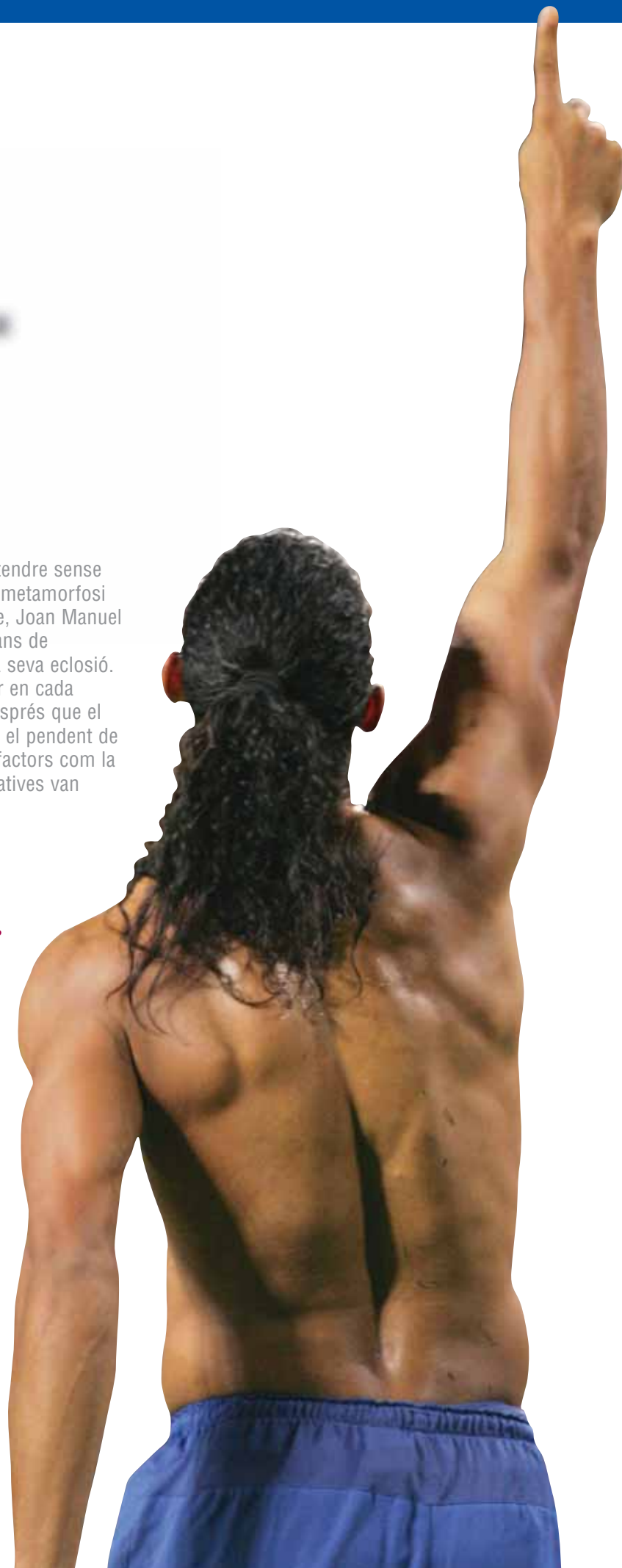
Els últims anys de la història del Barça serien difícils d'entendre sense la figura de Ronaldinho. Molts li atribueixen el mèrit de la metamorfosi futbolística del FC Barcelona al segle XXI. En aquest article, Joan Manuel Tresserras (Rubí, 1955), actual conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, contextualitza l'arribada del crac brasiler i la seva eclosió. També parla del seu virtuosisme, de la capacitat d'inventar en cada acció, de transmetre emocions, de regalar somriures... Després que el jugador trepitgés el cim esportiu i social, Tresserras relata el pendent de l'últim any i mig de Ronaldinho, en què la combinació de factors com la falta d'autoexigència o la dificultat de gestionar les expectatives van influir en el final d'aquest conte de fades

■ TEXT: Joan Manuel Tresserras | FOTOS: Bevenrain

Artifici, originalitat, velocitat, talent prodigiós, potència,

flexibilitat, somriure... En pocs partits, Ronaldinho va mostrar la seva excepcionalitat i es va guanyar el cor de la gent del Barça, i el de molts que no ho eren. Va girar l'estat d'ànim col·lectiu. Superades les vacil·lacions inicials, en pocs mesos l'equip va començar a funcionar i es va poder intuir el "cercle virtuós". Vam viure unes temporades apoteòsiques i semblava que n'hi havia per molts anys. Però la màgia es va acabar. Hi hagué una temporada de marge, una nova oportunitat. Va ser debades. Aquella màgia exclusiva s'havia fosa i ja no tornaria mai més. És història recent, però és història. L'ascens i la caiguda del jugador probablement més brillant de la història del futbol, en només quatre anys i un de propina.

Ronaldinho va arribar al Barça en un dels punts més baixos de l'autoestima blaugrana. No era només una qüestió esportiva o de resultats. El conjunt de l'entitat havia entrat en una espiral que —independentment de les bones intencions directives o professionals— tendia a la desidentificació, al tacticisme, a la urgència, a la crisi crònica com a tret característic, al desànim. Tornaven vells fantasmes. Els èxits de l'etapa Van Gaal havien resultat agre dolços i no havien consolidat un estat d'esperit positiu i confiat. La sintonia del públic amb l'equip era precària i sotmesa a les vicissituds de cada moment, de cada partit, de cada resultat. L'episodi Figo havia creat dubtes profunds i res no semblava poder tornar a ser autèntic. Alguna victòria escadussera no capgirava prou les coses.

Durant un entrenament, amb el seu somriure característic.

Calia una catarsi. Ni les genialitats de Rivaldo, ni el rigor de Cocu o la perseverança de Guardiola havien estat suficients. El malestar amb l'entrenador holandès exemplificava una incomoditat i una desorientació que no només es referien al model futbolístic sinó també al model de club. La majoria de socis no sentien que la representació pública d'aquell Barça encaixés amb la seva idiosincràsia i amb la seva manera d'entendre aquell club, que volien *més que un club*. Llargs i difícils mesos d'apoteosi dels "entorns" fragmentats. Hi hauria eleccions. I, amb aquestes, un canvi de cicle. En una mesura molt considerable, també, perquè arribaria Ronaldinho.

Quan Ronaldinho va aparèixer per l'estadi saludant com un surfista i ensenyant les dents amb el seu ampli somriure, les coses van començar a canviar. Un gol contra el Sevilla a l'estadi, en horari de matinada, va confirmar que hi havia un jugador immens al camp. Havia arribat l'alquimista del futbol.

El Barça era a punt de perdre el seu lloc habitual entre els grans clubs de futbol del món. La crisi social, econòmica i esportiva li podia fer cedir el lloc als recapitalitzats clubs anglesos que exercien de clubs globals

Era el malabarista generós, l'acròbata, el funàmbul de la línia de banda, el que jugava de punta i de taló, amb el pit i l'esquena, amb el cul i amb el cap

i tenien estratègies dinàmiques de mundialització. Ronaldinho va ser la peça que va permetre capgirar la situació i donar credibilitat a unes quantes decisions de la nova Junta. Dos anys després, el Barça tornava a ser indiscutiblement un dels grans. La seva màgia havia conjurat la més greu crisi estructural de la història recent del club.

El rei del joc

El Ronaldinho de les tres primeres temporades al Barça, i una part de la quarta, va ser un prodigi de creació futbolística. Era un jugador constructor, passador, col·laborador. Al Barça es va trobar amb el gol per pura necessitat de l'equip, per exigències del guió, per urgència històrica. Però el Ronaldinho únic era el malabarista generós, l'acròbata, el funàmbul de la línia de banda, el col·locador

de barrets, el prestidigitador que amagava i feia aparèixer la pilota a un altre lloc davant la sorpresa de les defenses, el que jugava de punta i de taló, amb el pit i l'esquena, amb el cul i amb el cap. Una altra mena de futbol total, de filigrana il·limitada. Tot semblava possible amb una pilota i Ronaldinho al camp. Alegria, alegria. Abraçades entre companys abans de començar els partits. Pinyes de cossos i braços a cada gol. Somriures d'orella a orella. Lligues. Champions.

Vam veure fer coses a Ronaldinho, a l'estadi i pels camps on jugava que, simplement, mai no havíem imaginat que fossin possibles. Les havia acabat d'inventar i les regalava. Explorant els límits a cada partit, a cada jugada. Era esport i creació artística. Futbol espectacle. *Jogo bonito*. Circ. Samba. Ronaldinho tenia un gran desplaçament de

pilota a distància. Tenia visió de joc i movia l'equip. De vegades aguantava massa la bimba i rebia cops, però era capaç també de jugar al primer toc –fins i tot amb el pit o la ronyonada–. Tenia un bon xut, també amb l'esquerra (recordem el gol al Milan a l'estadi), en moviment i a pilota aturada. El dríbling era versàtil i imprevisible, per la dreta i per l'esquerra. El canvi de ritme, sobtat i encès. El control en cursa, ple de potència i velocitat. Robust en el joc de contacte. Inabastable en l'un contra un. Una gran complexió física. Una mena d'intel·ligència automàtica en la resolució de les situacions del joc. Un líder emocional al camp. Un veritable superdotat del futbol. Amb el seu sentit de l'espectacle i la seva brillantor el Barça va

esdevenir un equip més global. El més agraït de veure des de qualsevol racó del món. L'equip del número u. “Barça, Ronaldinho”, pertot. Global, sensual i guanyador.

Probablement, la idolatria va ser inevitable. Qualitats futbolístiques siderals i qualitats emotives, primàries, humanes. Senzillesa, simpatia, generositat... El procés de divinització del jugador va ser tan intens que el vam convertir en una llegenda viva, capaç de realitzar en cada moment coses extraordinàries. Va començar a semblar normal la més refinada genialitat. Va començar a semblar que aquell miracle ja l'havíem vist. Que era banal. I en volíem més i de nous. Sempre més i encara més nous. I a exigir ornamentació amb eficiència. Era un deu totpo-

derós de la pilota i li exigíem de tot, com si només li calgués un acte de voluntat per fer-ho real. El vam deshumanitzar.

El somni s'esquerda

No deu ser gaire fàcil de gestionar tota aquesta condensació d'expectatives i d'admiració, d'exigència i responsabilitat. Tot un seguit de gent envolta els grans jugadors, ben cert. Esdevenen veritables empreses que gestionen la seva reputació i generen enormes beneficis. Però, al capdavall, només són uns nois que juguen bé a pilota i corren el risc de perdre el món de vista, de perdre el sentit de la realitat. La història del futbol ens mostra que gairebé ningú no està realment preparat per fer una bona administració de la seva pròpia sacralització. Ronaldinho

Ens havíem acostumat a la màgia, i a reivindicar-la cada dia de partit. A exigir-la. Fins que el mag va petar

semblava consistent, persistent i inalterable. Però l'equació entre vida personal, afany d'èxit, gust pel joc en qualsevol circumstància (entrenament inclòs) i la pressió persistent de la feligresia va començar a provocar algunes esquerdes. La disciplina es va relaxar. La fam de victòries i reconeixement es van fer menys intensos. Ens havíem acostumat a la màgia, i a reivindicar-la cada dia de partit. A exigir-la. Fins que el mag va petar i va emmalaltir. De mica en mica, la confiança en la seva recuperació es va anar desdibuixant. Ell mateix no hi acabava de creure. I entre l'afecció, el baix rendiment sempre rep una lectura pròxima a la traïció. Si s'hagués deixat marxar o fet fora Ronaldinho un any abans, s'hauria produït un terrabastall que, probablement, hauria arrossegat la Junta. Un any després, la seva continuïtat hauria resultat absolutament inacceptable.

Balanç

Ara hi ha nous il·lusionistes a l'escenari. Tot és encara massa recent. Falta una mica de perspectiva històrica. Quan no va ser el club que ell havia ajudat a “salvar”, sinó el jugador demiürg qui patia una profunda crisi, els fidels no van tenir memòria ni compassió. No ho vam entendre. No ho vam trobar acceptable. Segurament, el temps deixarà les coses al seu lloc. I Ronaldinho rebrà l'homenatge permanent que mereix en l'afecte del barcelonisme. Va arribar en temps d'escepticisme i va esdeve-

Ronaldinho celebra un gol en la seva segona temporada al club.

Visa Barça

**Aquest any sí!
Sigues Titular al
Camp Nou**

Perquè aquest any és el nostre.
Perquè el triomf ens acompanya.
Enguany, amb la Visa Barça de "la Caixa", sigues titular per jugar el Gran Partit del Camp Nou.

Descobreix les novetats on-line a www.busquemtitulars.com, on

podràs trobar jocs i experiències que et permetran viure millor que mai la passió pel FC Barcelona. A partir d'ara, comença l'entrenament, tu podries ser el pròxim titular de Visa Barça a jugar al Camp Nou!

Juguem?

www.busquemtitulars.com

**BUSQUEM
TITULARS
PER
JUGAR
AL
CAMP
NOU**

Patrocinador oficial
del FC Barcelona

Si encara no tens la Visa Barça, sol·licita-la a la teva oficina de "la Caixa", on-line a través del web o truca al 902 239 498.

nir un catalitzador i canalitzador de la reserva de confiança que quedava al Barça. Mai abans ningú no havia jugat així, ni al Barça ni enlloc. N'estàvem orgullosos. Teníem el líder de masses al camp capaç d' enamorar-nos i d' enamorar el món. Va fer veure futbol fins i tot a aquells a qui no agrada. Va obtenir per a ell mateix i per al club el respecte i l' admiració dels adversaris. Va tornar a fer el club gran. Encara més gran. Tot això ha estat tangible i incontrovertible. Hauria pogut durar més. Hauria pogut tenir un millor episodi de cloenda. Però la realitat ens proporciona pocs contes de fades. Vivim en la tensió i la contradicció. I l' anàlisi sempre és menys compromès

i més senzill a pilota passada. Ronaldinho constitueix potser el millor patrimoni en la història del club, al costat de Kubala i Cruyff. I el seu paper en la marxa històrica del club ha estat pel cap baix tan decisiu com el d'ells dos. I, per descomptat, molt superior a les prestacions i aportacions de jugadors fantàstics com ara Maradona o Schuster, la petjada dels quals s'esvaeix al costat de la seva. Si hagués disposat de millors assessors, d'un entorn més vigilant, de més autodisciplina, d'una formació més sòlida que l'hagués fet més madur... La seva aportació al club hauria estat colossal. Més que cap altra. Amb un virtuosisme insòlit i un somriure d'orella a orella ■

Si hagués disposat de millors assessors, d'un entorn més vigilant, de més autodisciplina, d'una formació més sòlida... La seva aportació al club hauria estat colossal

Dues imatges de Ronaldinho durant les gires de pretemporada.

El somriure d'un líder

Parlar de Ronaldinho és parlar de l'home que durant uns anys va tornar la il·lusió al FC Barcelona després d'una època de desesperança. El seu fitxatge va suposar una injecció d'aire fresc en un club que no trobava el camí de l'èxit. Després d'uns anys de desil·lusions, Ronaldinho va aportar un nou esperit al barcelonisme. La seva qualitat i el seu talent futbolístic el van convertir en el líder indiscutible dins del camp. Els seus companys van creure de seguida en ell i ell els va arrossegat cap a l'esperança de tenir un equip guanyador. Això va trigar uns mesos, però al final els triomfs van arribar.

“ El seu lideratge era indiscutible i ell el va assumir sense estridències ”

Fora del camp la seva màgia es va contagiar a la gent. De seguida el públic es va veure emmirallat en un jugador que gaudia i feia gaudir la gent amb el seu futbol. La graderia no va trigar a engrescar-se i aquell esperit trist es va transformar en poc temps en optimisme i confiança cada cop que l'equip sortia al terreny de joc. El seu lideratge era indiscutible i ell el va assumir sense estridències. Només amb un somriure. No era un líder de xerrar molt ni de fer grans discursos als seus companys. Era un líder silenciós al qual li calia només somriure per contagiar la resta del grup. I és que, tot i la seva condició d'estrella, sempre es va mostrar humil i senzill. Era un company més, un amic amb qui tothom hi podia comptar, des dels altres grans jugadors de l'equip fins a l'empleat més modest del club, a qui mai estalviava unes paraules d'agraïment. Amb el temps, i a causa de diferents circumstàncies que formen part del futbol, el seu rendiment va baixar. El seu futbol va anar de més a menys i l'equip se'n va ressentir. Tot i així, la valoració global del seu pas pel club es pot qualificar de molt positiva. Jo, almenys, sempre diré amb orgull que he entrenat i compartit experiències amb un jugador com ell. A mi també em va captivar la seva màgia amb la pilota, però, sobretot, la seva alegria.

Frank Rijkaard
Entrenador FC Barcelona (2003-2008)

Vols guanyar la samarreta oficial personalitzada i signada pel teu jugador del Barça favorit?

Guanya una samarreta personalitzada i signada

Envia
SAMARRETA.NOM JUGADOR
al
7442

Vols triar com a fons del teu mòbil, el Messi que més t'agradi?

Envia
MESSI
al **7442**

Vols un dels 10 escuts del Barça al teu mòbil?

Envia
ESCUT
al **7442**

Vols una de les 14 versions de l'himne del Barça al teu mòbil?

Envia **HIM**
al **7442**

Per als socis de
Barça enis efecte

unicef

unicef

Visca el Barça!

PARA LOS SOCIOS DEL BARÇA CON CARINIO

unicef

[Handwritten signature]

MÉS

QUE UNA PILOTA

MÉS és una manera d'animar milers de nens dels camps de refugiats a fer esport i anar a l'escola. És una manera per a ells de gaudir i sentir-se lliures tot jugant, com hauria de ser per a tots els nens. És una pilota, però pot ser més que això.

UNHCR

Participa a [MESFUTBOL.ORG](https://www.mesfutbol.org)

“EL CATALÀ HA VINGUT A LA VIDA A PATIR”

Pasqual Maragall i Mira, el president de l'Estatut del 2006, va ser l'alcalde de la Barcelona olímpica. El 20 de maig del 92 va viure el xut de Koeman des de la Llotja de Wembley i el 17 de maig del 2006, els gols de Belletti i Eto'o a Saint Denis. Ara, però, amb l'agenda deslliurada d'obligacions protocol·làries, continua seguint el Barça des de la Llotja del Camp Nou, on s'hi acosta sempre que pot. Viu el futbol com viu la vida, amb la passió d'una intel·ligència vital absolutament particular, feta de somriures sorneguers i mirades còmplies

■ TEXT: Xavier Gala i Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FC Barcelona

“Em demana el meu primer onze del Barça? Velasco, Elías, Curta, Gonzalvo III, Calvet, Gonzalvo II, Basora, Seguer, César, Florencio i Nicolau”

Em pensava que els polítics en actiu busquen la Llotja del camp per estratègia. Ara he descobert que el president de l'Estatut hi ve sempre que pot.

M'agrada el futbol i m'agrada l'espectacle del camp. Gaudeixo del futbol des que tenia 6 anys. Amb aquella edat ja anava al camp del Barça, a Tribuna, amb el meu pare, el Jordi, i el meu oncle, el Gabriel. Seia enmig de les cames de tots dos, una natja a cada cama.

Avui el camp està ple de nens que continuen descobrint el futbol en família.

Els records de nen són únics. Miri, aquest va ser el meu primer onze: Velasco, Elías, Curta, Gonzalvo III, Calvet, Gonzalvo II, Basora, Seguer, César, Florencio i Nicolau. Són els meus records d'infància. En aquella època jugàvem amb tres defenses, dos migcampistes i cinc davanters. I no és com ara, que tots corren amunt i avall. D'aquell equip, a més, en Basora era amic de casa perquè es va casar amb la germana d'un vell amic de la família.

Els Maragall sou de les grans famílies de la ciutat. I a més, sou molts. Imagino tots els xicotets corrent darrere la pilota. Quina por!

No, no..., res que no fessin els altres nens. Això sí, els estius van ser màgics. Fixa't, el Gonzalvo III, quan jo estíuejava a Platja d'Aro, venia a la platja i es posava a jugar amb nosaltres a futbol. Era al·lucinant. El capità de l'equip de les Cinc Copes, au, jugant amb nosaltres! Allà hi

jugàvem el Joan i l'Agustí Vinyes, el Xavier i el Jordi Muntanyola, l'Ernest Maragall...

Ja li he dit, quina por, tots darrere la pilota! I a l'hivern, res de futbol?

Érem canalla de futbol, i això no hi ha qui ho pugui frenar. No només jugàvem els partits d'estiu a la platja, també n'organitzàvem al jardí de casa meva. Sap com ens dèiem?

“Anàvem guarnits com l'Athletic de Bilbao. Jugàvem al pati de casa i, és clar, trencàvem molts vidres”

Sorprengui'm, si us plau.

Érem els Gipapersa: Ginés, Pasqual, Pere i Santiago. Fèiem un equip i anàvem guarnits com l'Athletic de Bilbao. Potser algú encara conserva aquesta equipació. Jugàvem a casa i, és clar, trencàvem molts vidres. De fet, de tant trencar-los ens van treure la pilota i no ens la volien tornar si no ens comportàvem.

Molt em temo que la tenacitat del nen futbolista va superar totes les prohibicions familiars.

Només faltaria. Com ha de ser! A les tietes els fèiem pagar un duro per a la pilota, però llavors venien els tiets per aturar la col·lecta..., ah!, i

també saltàvem a la casa del costat quan la pilota se'ns penjava. És clar, aleshores venia la policia... Tot un món. Si un dia ve a casa, li ensenyaré el jardí i ho podrà comprovar.

M'ha sorprès. Mai ho hauria dit.

Totalment futbolista. Aquest any he disfrutat molt. Per dir un partit, la nit de la golejada, del 6 a 1, a l'Atlètic de Madrid també hi vaig anar. Sap? Hi faltaven les autoritats. No hi era el Montilla i vaig seure davant. Vaig disfrutar moltíssim. Normalment sóc a la fila 4.

I des de la fila 4, el futbol com es viu?

Intensament. El futbol m'apassiona, ... També hi ha cops que ho passo molt malament. Ho vaig passar fatal al camp de l'Espanyol, a la Lliga, el dia de les bengales. Em vaig fer un fart de patir veient la gent tan cada rere les reixes. Era gent que estava indignada amb l'actitud dels Boixos Nois.

El Barça va dir prou i no deixa entrar els violents a l'estadi. Com ho veu?

El que vaig veure a Montjuïc va ser una animalada vergonyosa. Veig perfecte que el Barça no els deixi entrar, però hi hauria d'haver un gran acord perquè aquesta gent no entrés ni a Can Barça ni enlloc.

L'Estadi Olímpic i el Palau Sant Jordi són la joia dels Jocs del 92. Són construccions molt diferents del camp del Barça.

Efectivament, però s'han d'entendre com el que són. De les instal·lacions de Montjuïc el que realment sorprèn és el conjunt. A mi el que m'impresiona és el Sant Jordi, que és la verdadera joia olímpica. Des de fora no veus què hi ha a dins. Sembla pla i, en canvi, quan entres t'adones que és esfonsat.

Alexanko, en el moment d'aixecar la Copa d'Europa de Wembley.

Em parla d'arquitectura. Els equips també són una construcció.

I no totes les construccions són iguals! Per sobre d'aquesta consideració el més important és que, ara per ara, el Barça està jugant de meravella. Només veig un equip que ens podria plantar cara: el Manchester. Tenen una capacitat que m'interessa. Combinen molt bé..., endavant i endarrere, obren el joc, mouen la pilota. És un estil que m'agrada. Però el Barça és més espectacular, amb el Messi, l'Eto'o..., també l'Alves i l'Henry.

Aquest número de la REVISTA BARÇA parla dels cracs que han marcat època. Dels nos-

tres supercracs. Amb qui es quedaria?

Amb el Cruyff, que efectivament va marcar un abans i un després. Recordo el gol d'esperó el dia del 0-5 al Bernabéu. El tinc gravat. Aquell gol no s'ha tornat a fer mai.

Mossèn Ballarín, que ens parla de Kubala (pàg. 19), sempre explica que la nit del gol de Cruyff a l'Atlètic de Madrid era amb el seu pare, el Jordi Maragall, a l'estadi..., insisteix a dir que ho veien i no s'ho creien.

Oh, és que el Cruyff era diferent a tot el que havíem vist. És una mica com el cas del Kubala. Són gent que van canviar el futbol. Kubala

va ser el primer a tirar les faltes amb efecte. No hi havia ningú que piqués la pilota com ho feia ell. Era molt bo, va revolucionar el futbol.

Cruyff no era Kubala, però un cop assegut a la banqueta, les seves idees van revolucionar el segell futbolístic del Barça. Guardiola diu obertament que n'és una mica hereu.

No m'estranya. Sí, d'alguna forma Guardiola és hereu d'aquella intel·ligència.

Fa mesos que disfrutem, però Guardiola ens recorda que encara no s'ha guanyat res.

Al darrere d'aquesta prudència—molt intel·ligent,

El president Maragall en la inauguració de les Llotges Noves. Era el setembre del 2005.

“El català és una persona que està pendent que no li fotin la cartera. Som un país que no hem tingut imperi. Per això conquerim Europa guanyant a Wembley”

d'altra banda- hi ha l'ombra d'allò tan nostre: pensar que aquí els èxits no duren gaire. I sap per què?

Potser per què en el fons encara portem el roc a la faixa, per si de cas, que no se sap mai...

És que el català ha vingut a la vida a patir. Som així, hem vingut a patir. Que si els dolents, que si els bojós..., el català és una persona que està pendent que no li fotin la cartera. Som un país que no hem tingut imperi, sempre hem estat sotmesos a alguna cosa, o a algú. I a través del Barça, conquerim Europa quan guanyem la Copa d'Europa.

Hi ha una imatge de la Llotja de Wembley que és la cara de la felicitat, amb Jordi Pujol i Josep Lluís Núñez a tocar de la Copa, mentre Alexanko l'aixecava.

És que érem molt feliços! Però també recordo que, més enllà de l'emoció de la victòria, al darrere d'aquell èxit s'hi amagava discretament aquesta fal·lera tan nostra, la del somni europeu.

Ai, aquesta fascinació pel nord enllà!

És ben normal. En moltes coses Barcelona és la cinquena ciutat d'Europa. Per davant hi ha

Londres o Milà, però després vénen Barcelona o Madrid. Fins i tot en alguns aspectes Barcelona està per davant. A Barcelona hi ha més turisme que a qualsevol lloc d'Europa..., tot i que potser em deixo Roma.

Per tant, i torno a Wembley, gràcies al futbol, i al gol de Koeman, el país va aconseguir la vella aspiració del somni europeu...?

Fins llavors, Catalunya sempre havia estat la cambra entre la Península i Europa.

I aquesta posició de frontera, ens ha fet especials?

Jo no sé si Europa ens ha acabat d'entendre mai. En canvi sí que tinc clar que aquesta mateixa Europa té molt present que deu molt a aquesta colla de ciutats que no són capitals d'Estat i que, en canvi, són bàsiques per entendre com som. Europa està feta de ciutats intermèdies, com Milà, Hamburg o Barcelona. També penso en Lió, Edimburg i Praga... Són ciutats molt vitals, que o bé són capitals de països petits o no són capital. Però això és l'anècdota. El fenomen que m'interessa rau en la seva singularitat, que és el que fa que aquestes ciutats siguin diferents i decisives.

“Cruyff era diferent a tot el que havíem vist. És com el Kubala. Són gent que van canviar el futbol”

Sense aquesta singularitat, Barcelona no hauria pogut organitzar els Jocs del 92?

Segurament. No hauríem arribat a la fletxa del Rebollo sense la nostra manera de ser i, alerta, sense la primera pedra, la que va posar l'alcalde Narcís Serra. De fet, tot va ser culpa seva. El Narcís va ser qui va forjar la idea d'albergar uns Jocs.

Va ser una aposta de visionari?

Digues-ho com vulguis! Però és que Barcelona està feta d'aquesta mena d'accions. El fet d'unir municipis, com Sarrià o Gràcia, també respon a aquesta actitud visionària, valenta i avançada al temps. Pensi que el govern de l'Estat sempre ens mirava per sobre, veient-nos com una ciutat petita. I en poc temps vam passar a tenir una ciutat de 100 km quadrats. La de Barcelona és una història de creixement i d'aprofundiment de la identitat. En aquest sentit, els símbols ens han ajudat. I entre aquests símbols, el paper del Barça és cabdal.

La ciutat, doncs, seria molt diferent si Gamber no hagués vingut a Barcelona i hagués fundat el club?

No m'ho imagino, és impensable.

A l'Estatut vostè parla de la força de Catalunya quan s'expressa lliurement i escriu que aquest text “és una obra col·lectiva”. La lluita contra l'Alzheimer, amb vostè al capdavant, també ha pres aquesta dimensió de repte per a molta gent.

El meu èxit, si es pot dir així, és que no estic sol. En vol un exemple? Més d'una vegada, estant a la Llotja del camp, he coincidit amb el Cruyff. Diu que em vol ajudar per crear una fundació, per tractar d'eradicar l'Alzheimer. A mi el que més m'agrada és això. Trobar complicitats, anar a buscar empresaris i professionals que ens vulguin fer costat. També vull demanar un partit al Camp Nou en benefici d'aquesta iniciativa. Es tracta de fer una cosa gran.

El futbol és el gol que està per arribar, però, en quina mesura el Barça també és memòria?

És clar! La vida ha de tenir fils conductors per recórrer-la, i el futbol n'és un. Per això el Barça també és memòria ■

VICHY CATALAN

T'estima

Proveedor oficial del Fútbol Club Barcelona

VICHY CATALAN *es preocupa
per la teva salut i investiga
el metabolisme del colesterol.*

www.vichycatalan.es

■ TEXTOS: Xavier Catalán

Xavi i Busquets amplien els seus contractes

Els jugadors del primer equip de futbol Xavi i Busquets van renovar els seus respectius contractes amb el FC Barcelona. Xavi Hernández, que estava vinculat al Barça fins al 2010, va ampliar l'acord quatre anys més, fins al 30 de juny del 2014. La seva clàusula de rescissió passa de 50 a 80 milions d'euros. Pel que fa a Sergio Busquets, va ampliar la seva relació amb el club fins al 30 de juny del 2013. Busquets, que acabava contracte al final de la temporada, va renovar l'acord amb l'entitat barcelonista quatre anys més. La clàusula de Busquets també passa a ser de 80 milions d'euros.

Catalunya venç amb un gol de Bojan

El Camp Nou va acollir un any més un partit de la selecció catalana de futbol. Els més de 30.000 espectadors que van desafiar les baixes temperatures van poder veure com l'equip de Gratacós va guanyar la selecció de Colòmbia per 2 a 1. Els blaugranes Puyol, Piqué, Busquets i Bojan van ser titulars i van tenir una actuació destacada. Sobretot Bojan, que va marcar el primer gol i va participar en l'acció del segon, firmat per Verdú. A les acaballes del partit, el colombià Aguilar va maquillar el resultat amb un gol al temps de descompte.

Acord de col·laboració amb el Museu del Rock

El FC Barcelona va signar un acord de col·laboració amb el Museu del Rock, que obrirà la seva seu al complex lúdic Les Arenes, a la plaça Espanya de Barcelona, a finals del 2009. El president del FC Barcelona, Joan Laporta, i Jordi Tardà, periodista musical i impulsor del projecte del Museu del Rock, van signar aquest acord que agermana el Museu barcelonista amb aquesta futura instal·lació, que tindrà més de 5.000 objectes exposats i disposarà d'una extensa mediateca de consulta.

'Etiqueta en català', al Camp Nou

El Museu del FC Barcelona acull l'exposició d'etiquetes *Etiqueta en català*, organitzada per l'ADEC (Associació en Defensa de l'Etiquetatge en Català), el Barça i la Generalitat de Catalunya. Aquesta exposició, situada a la passarel·la de sortida del Museu i composta per 20 lones als laterals amb 2.000 etiquetes en català, és una oportunitat de mostrar als visitants la situació actual de l'etiquetatge en català i per animar les empreses que encara no ho fan a incloure el català a les etiquetes dels seus productes.

Al costat de les penyes

El FC Barcelona va programar un total de cinc reunions amb les diverses penyes que l'entitat blaugrana té a Catalunya amb l'objectiu d'informar-les dels projectes a curt, mitjà i llarg termini del club, tant a nivell global com a nivell més particular. A les reunions, que es van fer a la Sala París, hi van ser presents el president Laporta, el vicepresident primer responsable de l'Àrea Social Alfons Godall i els directius Xavier Bagués i Patrick Auset.

Messi i Xavi, referències internacionals

El blaugrana Leo Messi va ser votat, segons els entrenadors i els capitans de cadascuna de les 135 seleccions que formen part de la FIFA, com el segon millor jugador del món a l'any 2008. El davanter barcelonista va repetir aquesta posició obtinguda l'any 2007. L'altre blaugrana finalista, Xavi Hernández, va acabar en cinquè lloc. El guanyador del FIFA World Player 2008 va ser el jugador del Manchester United, Cristiano Ronaldo. A més de Messi i Xavi, dos barcelonistes més van figurar entre els deu millors jugadors del món, Eto'o i Iniesta, que van acabar en la setena i la novena posició respectivament.

El Barça, premiat per 'Esport Català'

El FC Barcelona va rebre diversos guardons en el lliurament dels Premis d'Honor que entrega el web Esport Català en reconeixement dels bons resultats de l'any 2008. El premi més destacat va ser per a l'equip d'hoquei patins, que la temporada passada va aconseguir quatre dels cinc títols a què aspirava. Un altre dels guardons va ser per al conjunt de beisbol, que es va proclamar campió de la CEB europea. L'equip infantil de bàsquet i el cadet de l'handbol també van rebre sengles premis del web català.

El model del Barça, referència a l'Europa de l'Est

El Barça va ser el convidat d'honor com a exemple d'entitat multidisciplinària i poliesportiva en un fòrum organitzat per l'Estrella Roja de Belgrad. El president Joan Laporta, acompanyat pel director de futbol, Raül Sanllehí, va explicar a equips majoritàriament d'Europa de l'Est el projecte esportiu i es va centrar especialment en la dimensió poliesportiva que li atorguen les diferents seccions professionals i amateurs del club.

Font d'Or i Vichy Catalán, aigües oficials del Barça

L'entitat blaugrana va arribar a un acord amb el Grup Vichy Catalán pel qual Font d'Or serà proveïdor oficial del club durant les dues properes temporades. L'acord preveu que l'aigua Font d'Or formi part del programa de patrocini del club i d'aquesta manera es beneficiï dels drets d'associació amb el club, drets de publicitat i màrqueting. També serà l'empresa responsable de proveir d'aigua les instal·lacions del FC Barcelona.

El calendari solidari del 2009

Un any més el FC Barcelona i el diari *Sport* van editar el calendari solidari, una iniciativa que pretén recaptar fons per a la Fundació i l'Unicef i que va comptar amb la participació dels jugadors del primer equip. El calendari d'enguany consta de dotze fotografies de Valentí Enrich que il·lustren dotze accions o programes que la Fundació FC Barcelona desplega a Catalunya i al món.

7 km

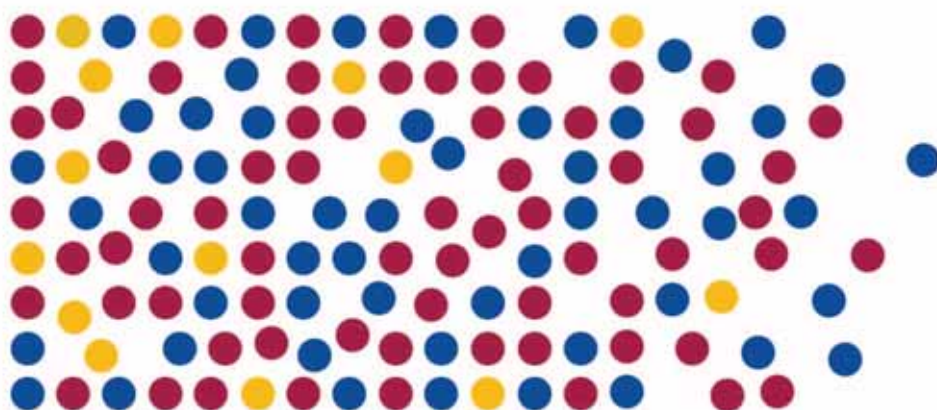
DE RECORREGUT A

Sant Joan Despí

SORTIDA I ARRIBADA
A LA CIUTAT ESPORTIVA
JOAN GAMPER

22 de març
10h

2ª CURSA BARÇA • L'illa 22 DE MARÇ 2009

per a més informació i inscripcions, visiteu el web del club: www.fcbarcelona.cat

Patrocinador principal:

Organitza:

FCBARCELONA
més que un club

Amb el suport de:

El compromís contra la sida arriba a Nova York

Coincidint amb la celebració del dia Mundial contra la sida, una expedició blaugrana, encapçalada pel president Joan Laporta, va viatjar a Nova York per participar en la presentació de l'informe anual sobre la sida que va tenir lloc a la seu de les Nacions Unides. El FC Barcelona és la primera entitat del món que va ser convidada a la presentació d'aquest informe. També es van projectar a la seu de l'Unicef a Nova York els espots de la nova campanya de sensibilització engegada per la Fundació FC Barcelona i l'Unicef, l'objectiu de la qual és denunciar la situació dels infants amb la sida a Swazilàndia, Malawi i Angola. Els espots, amb cinc versions en cinc idiomes per tal d'assolir una repercussió mundial, van comptar amb la col·laboració de Xavi en la seva versió catalana; Messi en la castellana; Henry en l'anglesa; Eto'o en la francesa i Sylvinho en la versió portuguesa.

Codespa reconeix la tasca de la Fundació

El FC Barcelona, a través de la seva Fundació, va rebre el XII Premi Codespa com a finalista en la categoria d'Empresa pel seu suport integral a nens i joves vulnerables d'arreu del món a través del seu projecte XICS. És la primera vegada que una entitat esportiva rep aquest reconeixement per la seva trajectòria solidària. El vicepresident del FC Barcelona, Alfons Godall, i la directora general de la Fundació FC Barcelona, Marta Segú, van recollir el guardó de mans del president d'honor de la Fundació Codespa, el príncep d'Astúries, Felip de Borbó, i la seva esposa Letícia.

La Marxa Special Olympics torna al Palau

L'XI Marxa Special Olympics-APPS va comptar un any més amb la col·laboració del FC Barcelona i la seva Fundació. L'objectiu de la marxa, que duia el lema "Tots junts som imparables", va ser lluitar per aconseguir unes millors condicions per a les persones amb discapacitat intel·lectual. Carles Puyol i Bojan Krkic van participar en un esport promocional en què els dos jugadors demanen autògrafs a persones amb discapacitat. La marxa, que va començar a l'avinguda Maria Cristina, va acabar al Palau Blaugrana, on els assistents van gaudir de diverses activitats lúdiques.

Tres nous membres del Patronat

En la darrera reunió ordinària del Patronat de la Fundació es va aprovar la inclusió al Patronat, a proposta de la Junta Directiva del club, de tres nous membres: Anna Xicoy, exdirectora general del club; Salvador Giner, president de l'Institut d'Estudis Catalans, i Jordi Porta, president de l'Òmnium Cultural. En la reunió també es va fer l'habitual informe del president, a càrrec de Joan Laporta, i es va procedir a fer un repàs de les accions dutes a terme per la Fundació en els últims mesos.

Participació a la Marató de TV3

Un any més el FC Barcelona va col·laborar amb La Marató de TV3, que enguany va estar dedicada a la lluita contra les malalties mentals greus. Coincidint amb el partit de Lliga davant el Reial Madrid, els jugadors blaugrana van lluir en una de les mànigues de la samarreta el logotip de La Marató de TV3. A més, diversos jugadors del primer equip de futbol i tot l'equip de bàsquet van gravar diverses promocions per demanar la col·laboració de la gent.

VIURE EL
BASQUET
EN PRIMERA
PERSONA...

ÉS MÉS FÀCIL
QUE MAI!

VENDA D'ENTRADES

www.fcbarcelona.cat

902 1899 00

Taquilles club / accessos 9 i 14

PAQUET 3 PARTITS

Compra el paquet de tres entrades
i estalvia't fins a 45 €
del seu preu real.

Zona 3 inferior. Preu soci **45 €**

Preu públic **60 €**

(Aforament limitat. Venda exclusiva a les taquilles del club)

VAL DESCOMPTE DE 5 €

Si compres una entrada per a qualsevol
partit, aquesta entrada es converteix en un
val descompte de 5 € en comprar l'entrada
al partit següent.

FCBARCELONA
més que un club

Regal

www.fcbarcelona.cat

Partits inclosos en la promoció: tots els de Lliga ACB i Eurolliga, excepte semifinals i finals de play-off d'ACB.

Inauguració del primer centre XICS al Marroc

El president Joan Laporta va inaugurar el primer centre XICS al Marroc, situat a Tànger. Amb aquest nou espai, el FC Barcelona, a través de la Fundació, amplia la xarxa educativa, de la qual ja es beneficien 7.000 infants. Aquest centre per a l'educació i l'esport està ubicat al districte de Beni Makada, a Tànger, i dóna suport a prop de 300 infants d'entre 8 i 16 anys que es troben en risc d'exclusió social i en situació de vulnerabilitat. El centre promou l'educació, fomenta la pràctica esportiva i ofereix suport psicossocial en unes instal·lacions d'uns 2.400 m². La Fundació va desenvolupar aquest projecte amb la col·laboració de la Fundació Iberostar, l'Associació Catalana de Cooperació al desenvolupament, l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional para el Desarrollo i diverses organitzacions locals.

Visita als hospitals

Esportistes, tècnics i directius van tancar les festes nadalenques amb l'emotiva visita als infants hospitalitzats a la ciutat de Barcelona i rodalia. L'acció s'emmarcava dins la campanya *Un somni per un regal* de la Fundació. L'expedició blaugrana, encapçalada pel president Joan Laporta, va portar regals lliurats per la Fundació als nens i nenes malalts de set centres hospitalaris: la Vall d'Hebron, l'Hospital de Nens de Barcelona, Sant Joan de Déu, Sant Pau, l'Hospital del Mar, l'Hospital de Barcelona i l'Hospital Trias i Pujol de Badalona.

Les celebracions de Nadal

El FC Barcelona va celebrar els tradicionals dinars per commemorar les festes nadalenques. El primer va aplegar tots els empleats del club, els jugadors de les diferents seccions professionals i els membres de la Junta Directiva, encapçalada pel president Joan Laporta. També es va celebrar el dinar de germanor entre el club i els membres dels mitjans de comunicació que cobreixen diàriament l'actualitat barcelonista. Finalment, el president Laporta també va felicitar les festes a l'Agrupació Barça Veterans, a l'Associació de Jugadors de Bàsquet, al Casal de l'Avi i a l'Agrupació de Penyes.

Nou impuls a la Ciutat Esportiva

La primera Junta Itinerant del 2009 es va celebrar a la Ciutat Esportiva Joan Gamper de Sant Joan Despí. Després de la reunió el vicepresident de l'Àrea de Patrimoni, Joan Franquesa, va explicar als mitjans l'adequació de les instal·lacions i també els projectes futurs i immediats en aquest espai. Els membres de la Junta Directiva van aprofitar per fer una visita per les instal·lacions acompanyats per membres del Consistori de Sant Joan Despí. En aquesta reunió, el directiu Jordi Torrent, que estava adscrit a l'Àrea de Màrqueting, va ser nomenat nou directiu responsable de les seccions d'hoquei patins i futbol sala.

El Palau Blaugrana, escenari de la Copa Asobal

El Palau Blaugrana va acollir la darrera edició de la Copa Asobal, que va tenir com a equips participants el Barça Borges, el Ciudad Real, el Portland i l'Ademar de Lleó. A les semifinals, el conjunt barcelonista va fer un excel·lent partit davant el Ciudad Real i el va derrotar per 26 a 23. A la final, el Barça no va poder superar l'Ademar. El conjunt lleonès, que havia derrotat clarament a les semifinals el Portland, va estar molt sòlid en defensa i el seu porter Alilovic, amb 17 aturades, va ser un malson per als jugadors blaugrana. L'equip de Jordi Ribera es va imposar per 31 a 25 i va conquerir el segon títol de la seva història en aquesta competició.

Cáceres i Márquez, en l'arribada a l'aeroport de Chicago durant la gira americana de pretemporada.

EL 'JET LAG' EN L'ESPORT DE COMPETICIÓN

COORDINACIÓ: Francesc Orenes i Susana López
ASSESSOR: Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

Les competicions internacionals i les gires de promoció fan que els vols intercontinentals siguin habituals en l'esport de competició. En funció dels partits, l'esportista pot creuar diferents zones horàries i, per aquest motiu, el rellotge intern que regula els ritmes vitals s'ha d'adaptar al nou horari del lloc d'arribada

Actualment l'esport de competició és sinònim d'avions, viatges i desplaçaments constants. Alguns d'aquests viatges es fan arreu del món i, en algunes ocasions, són desplaçaments transoceànics i de llarga distància que creuen continents i, per tant, amb destins amb zones horàries diferents. Quan l'esportista creua tres o més franges horàries, el seu rellotge biològic pateix un desequilibri que pot provocar diferents símptomes com, per exemple, alteracions del son, mareigs, fatiga, mal de cap, irritabilitat o dificultat per concentrar-se. Aquests símptomes són les conseqüències de l'anomenat *jet lag*, que, afegit al cansament propi d'un viatge transoceànic de molts quilòmetres, pot repercutir de manera negativa en el rendiment físic. Els símptomes del *jet lag* no desapareixen fins que els ritmes interns tornen a sincronitzar-se amb l'entorn i, segons els experts, cal almenys un dia de recuperació per cada franja horària creuada.

El cos humà regula el seu ritme de vigília i son a través de la llum del sol i de diferents punts de sincronització com poden ser els horaris dels àpats. Així, quan l'organisme detecta la llum del dia entén que és l'hora d'activar-se. Aquest patró de 24 hores és l'anomenat ritme circadià, un cicle vital pel qual es regeixen, entre d'altres, la temperatura corporal, la freqüència cardíaca o la pressió arterial i que es veu fortament alterat amb el *jet lag*. Per a un turista pot suposar que el viatge comenci amb mal peu, però per a un esportista pot repercutir en el seu rendiment físic i mental i pot afectar aspectes com la força màxima i la concentració. Els efectes del *jet lag* per a l'esportista en l'exercici del seu esport són comparables a dormir menys de tres hores. Per aquest motiu els equips mèdics, conscients dels efectes adversos del *jet lag*, estudien i preparen un protocol que cal seguir abans, durant i després

dels vols amb la finalitat de minimitzar aquests efectes en l'esportista.

Planificació del viatge

Per prevenir els inconvenients del *jet lag* cal tenir en compte alguns factors a l'hora de planificar el viatge, com són el nombre de zones horàries que es creuaran, el temps d'adaptació de què es disposarà al país de destí i la direcció del vol. Les mesures que cal prendre han de començar ja al lloc d'origen, intentant, en la mesura del que sigui possible, d'adaptar de manera progressiva els horaris de son i dels àpats al país del destí, malgrat que a vegades no és fàcil a causa de la gran diferència d'hores entre un país i l'altre. En tot cas, és molt recomanable posar especial cura a tenir uns hàbits concrets durant els dies previs al viatge, és a dir, dormir les hores necessàries per a un bon descans i menjar de la millor manera possible. En el moment d'agafar el vol, el

rellotge ha d'ajustar-se ja a l'hora del lloc de destí i intentar dormir i menjar adequant-se al nou horari. També és preferible menjar moltes vegades en poques quantitats, sobretot fruites i verdura, i evitar els àpats abundants.

El ritme circadià es desequilibra menys si es viatja en direcció oest, ja que s'allarga el cicle, i és com si el dia s'allargués unes hores. En canvi, si es viatja cap a l'est es va en direcció contrària al rellotge biològic i es provoca el corresponent desajust intern de l'organisme. Per tant, quan el vol sigui direcció oest, la sincronització interna serà molt més ràpida que si és en direcció est. Les rutines d'exercici no s'han d'interrompre en arribar al lloc de destí, al contrari, són beneficioses per a l'adaptació, però s'ha de variar l'horari segons la direcció del vol. Si el trajecte ha estat cap a l'oest, és positiu fer exercici suau només arribar a l'hotel, si ha estat cap a l'est, en canvi, l'entrenament s'ha de dur a terme a la tarda. Tot i això, els esportistes que pels seus compromisos professionals han de fer viatges d'aquestes característiques sovint tenen una capacitat d'adaptació molt més ràpida que la resta de persones. A més, com més jove és l'individu, més capacitat té d'adequació a aquests canvis provocats pel *jet lag*. ■

Recomanacions per combatre el *jet lag*

En qualsevol viatge que impliqui creuar més de tres zones horàries, el cos no té temps d'assimilar els trastorns que això suposa. Per tant, és convenient seguir una sèrie de recomanacions que ajuden a combatre els efectes del *jet lag*. És important evitar les situacions d'estrès durant les hores prèvies al vol i arribar amb temps a l'aeroport, ja que la relaxació ajuda a pair millor els canvis que pateix l'organisme. A més, una bona hidratació és imprescindible i, per tant, és molt recomanable beure aigua i sucres durant el trajecte. També hem de portar roba còmoda i estirar les cames de tant en tant.

A banda d'aquestes recomanacions generals, l'estratègia per combatre el *jet lag* varia segons la direcció del vol.

	DIRECCIÓ OEST	DIRECCIÓ EST
Abans de volar	Anar a dormir i llevar-se més tard	Anar a dormir i llevar-se més d'hora
El dia del vol	Prendre te o cafè	Evitar la cafeïna
Arribada al destí	Exposar-se a la llum del sol a la tarda	Exposar-se a la llum del sol al matí

CONTRACTAR
UNA ASSEGURANÇA
MÈDICA DE BAIX COST
POT SORTIR MOLT CAR
A LA TEVA SALUT.

Amb la teva salut i la de la teva família, no hi juguis. Sobretot si pots comptar amb més de 4.000 metges de lliure elecció, un servei d'assistència mèdica privada a casa les 24 hores del dia durant els 365 dies de l'any, i l'Hospital de Barcelona en exclusivitat, el qual disposa de la millor tecnologia d'Europa.

 **Assistència
Sanitària**

LA MILLOR ASSISTÈNCIA DE LA TEVA VIDA

Truca'ns al 902 120 122 o entra a www.asc.es

HERÈNCIA BLAUGRANA

L'única dona directiva del Barça és un exemple del barcelonisme familiar, el que es transmet generació rere generació i el que viu la relació amb el club com un compromís sentimental

■ TEXT: Míriam Nadal | FOTO: Bevenrain

Maria Elena Fort porta el Barça als gens.

L'única dona directiva de l'actual Junta és del Barça gairebé abans de néixer, si és cert que hi ha sentiments que es transmeten abans de tallar-se el cordó umbilical. I és que els besavis, els avis i els pares de l'Elena ja eren socis i afiliats sentimentalment al club. Des del juny del 2008, Fort forma part de la directiva d'un club en el qual fa temporades que milita. Tantes com anys té. Advocada vocacional i amb molta facilitat de paraula, fa que

traçar el seu perfil sigui un exercici agraït. L'Elena té els seus primers records del Camp Nou en forma de focs artificials. "No recordo de quin Gamper eren, però sí els focs; l'impacte". Acompanyada pel seu pare, amb qui sempre l'ha lligat una complicitat especial, Fort ha assistit al Camp Nou, com a nena, adolescent, universitària, advocada i ara, també com a mare. L'estadi l'ha vista créixer. I ella ha contemplat des de la grada –i ara des de la Llotja– el tempo i les variacions del futbol de l'estadi.

Ara, és ella qui en el moment de néixer el seu primer i únic fill –en Joan, que té sis anys ara– va fer-lo soci i és amb qui comparteix aquesta temporada d'emocions fortes amb l'equip de Josep Guardiola. Però exercir de mare i compatibilitzar-ho amb deu hores diàries de dedicació professional i la dedicació al Barça "no és fàcil". Per això no es planteja, entre altres coses, fer desplaçaments amb l'equip. I és que encara que Fort no considera que hi hagi una manera de dirigir diferent entre homes

La directiva
Maria Elena Fort,
davant la façana
del Camp Nou.

i dones, sí que reconeix que encara és més senzill per a ells tenir més responsabilitats; més alliberats de les tasques familiars.

De l'Elefant Blau a la Comissió Social

Per Fort, el Barça és una manera de comprometre's amb la societat. "Per mi, és molt important el barcelonisme ideològic. Significa que el Barça va més enllà del futbol. El club no es pot permetre desvincular-se ni de la societat on viu ni de la història viscuda", afir-

ma aquesta barcelonina compromesa. Abans d'integrar-se a la Junta, a partir de la darrera remodelació del juny de 2008, Fort ja tenia currículum de barcelonisme ideològic actiu. Primer, des de les aules universitàries de la Facultat de Dret, en el moment en què naixia la Peña dels Almogàvers i ella, amb 18 anys, assistia a mítings i conferències sobre la situació del Barça. Un club que en aquells moments, segons descriu, "s'allunyava del que havia de ser" i on emergien personatges destacats com Josep Maria Fusté o Sixte Cambra. Més tard es va integrar, juntament amb el seu pare, en el projecte de l'Elefant Blau, com a interventora. Quan el 2003 el president Laporta es converteix en màxim dirigent blaugrana, Fort

Advocada especialitzada en dret urbanístic, és l'única dona de la Junta Directiva des que s'hi va incorporar el 2008

va passar a formar part de la Comissió Social. "Allà és on vaig veure l'impacte de la presència del Barça arreu. Em va fer veure la importància que els socis, els aficionats, els penyistes sentin: *El Barça està amb mi*". I és que les seves paraules i el seu to traspuen la seva aposta per un barcelonisme de proximitat.

Adscrita a l'àrea de Patrimoni

Des del mes de juny, l'Elena treballa braç a braç amb el vicepresident Joan Franquesa en l'àrea institucional i de patrimoni. "El patrimoni del Barça gaudeix de bona salut", explica Fort, que en la seva tasca professional és advocada especialitzada en dret urbanístic. "El nou Camp Nou s'ha de fer. El club necessita aquest projecte. És un projecte social, de ciutat", assegura Fort sobre la remodelació dissenyada per l'arquitecte Norman Foster. "El club ha de reubicar-se en la ciutat i és necessari per tenir una instal·lació adaptada al segle XXI", subratlla, indicant que una de les prioritats és la comoditat per als socis.

Respecte a l'ordenació de Les Corts, la directiva blaugrana assegura que la perspectiva del club és trobar l'equilibri entre els interessos de l'entitat i el relançament d'aquesta zona de la ciutat. "L'urbanisme és un tema molt complex. Són processos difícils. Hi ha moltes implicacions. El Barça ha portat tot el procés amb molt de respecte i amb la voluntat d'establir diàleg; amb la ferma voluntat de trobar un projecte que sigui bo per a la ciutat i per al Barça" ■

El barcelonisme en família

La ràdio, el Súper 8, l'àvia que no sopa si el Barça perd... Alguns d'aquests records de l'Elena Fort són molt comuns i típics en les famílies que són i viuen el Barça. "Recordo les finals de Basilea a casa, amb el meu pare plorant. I després la de Sevilla, quan feia 2n de BUP amb tot preparat, amb la senyera, i em vaig quedar asseguda sense reaccionar. En estat de xoc", explica mirant amb el retrovisor de la memòria. L'Elena és capaç de transmetre aquell barcelonisme que es basa en el Barça viscut a casa; en família, aquell que es comunica d'una generació a una altra. Aquell que plora d'alegria i explota d'emoció amb el gol de Koeman en la final de Wembley o toca el cel amb els dits, en la dolça final de París (2006). És el barcelonisme de portes endins.

TEST

Un desig complert des que és a la Junta:

El soci ha pres consciència de la bona feina i que el club funciona.

Un desig per complir fins al final de mandat:

Més enllà d'èxits esportius, deixar encarrilat el projecte de Les Corts i de l'estadi.

Una frase de l'himne del Barça:

Tots units fem força.

Un entrenador:

Guardiola i Helenio Herrera.

Un jugador: Stòitxkov.

Afició: La música.

En especial, Bruce Springsteen.

Un racó per desconnectar:

Núria, per records d'infantesa.

Un personatge:

Martin Luther King. I una època, la Revolució Francesa pel que després ha significat.

Un esport a banda del futbol:

El ciclisme.

L'enigma anterior: Quin partit és considerat com el del renaixement del Barça?

La Pista: Va significar el primer títol en molts anys.

La Solució: Final Copa del Generalísimo del 1942. FC Barcelona, 4 - Athletic Club, 3

Nom de la guanyadora: M. Dolores Martínez González, sòcia número 80841. Rebrà una samarreta del seu jugador preferit.

Bravo porta la pilota cap al centre del camp després d'un gol blaugrana.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB-Claudi Puigvert Casamitjana

El 1939, quan va acabar la Guerra Civil espanyola, el Barça estava enfonsat, amb les seves figures a l'exili, només 3.486 socis i sota les sospites del nou règim franquista. Tres anys després, ja amb 15.400 associats, el club va començar a remuntar el vol amb la conquesta del Campionat de Copa

Prèviament, a la Lliga 1941/42 l'actuació del Barça va ser molt dolenta. El punt d'inflexió es va produir el 18 de gener, quan el Barça va sortir derrotat de Balaídos pel Celta (1-0) i això va provocar la destitució de l'entrenador Ramón Guzmán, que va ser substituït per un altre ex-jugador, José Nogués. En aquells dies l'equip es trobava a les acaballes malgrat disposar de figures com els defenses Balmanya i Benito, els migcampistes Raich i Rosalench i els davanters Mariano Martín, Escolà, Gràcia, Sospedra i Bravo. Nogués va introduir a la disposició tàctica el sistema WM, tot endarrerint la posició de Rosalench a la defensa i col·locant els inte-

riors entre la davantera i el mig del camp. D'aquesta manera quedava a la pissarra, de dalt a baix, el dibuix d'una W sobre una M (3-2-2-3). Malgrat tot, la trajectòria a la Lliga no va millorar gaire, però es va poder evitar el descens automàtic. L'equip va sumar finalment 19 punts, i va quedar dotzè entre 14 equips, lluny del campió, el València, que va totalitzar 40 punts. Així les coses, el Barça, per primera i única vegada a la seva història, va haver de jugar un partit de promoció, davant el Múrcia, per tal d'evitar el descens a la Segona Divisió. La transcendental cita va tenir lloc a Chamartín el 28 de juny del 1942 i els jugadors blaugrana van guan-

yar per 5 a 1, una setmana després d'haver-se proclamat campions d'Espanya al mateix escenari. Val a dir que la transformació d'aquell Barça empetitit de la Lliga en un equip triomfant a la Copa va ser radical. Per bé que es va perdre el partit d'anada dels setzens de final al camp del Terrassa (2-1), a partir d'aleshores el Barça es va girar com un guant. Els egarencs van ser derrotats a la tornada per 4-0 i després va caure el Sevilla (1-2 al Nervión i 3-0 a Les Corts), l'Espanyol (2-3 a Sarrià i 3-2 a l'estadi) i el València (1-2 a Mestalla i 3-2 a Les Corts). La final es va disputar el 21 de juny del 1942 al terreny madrídista contra el temible Athletic de Bilbao dels Iriondo, Panizo, Zarra, Gárate i Elices. Per als blaugranes era la gran ocasió d'aconseguir el primer títol estatal des de la Lliga del 1929 i tornar a l'elit del futbol espanyol. De tot plegat eren conscients els Miró, Zabala, Benito, Raich, Rosalench, Llàcer, Sospedra, Escolà, Martín, Bal-

Durant el mes de juny del 1942 el Barça va conquerir el Campionat d'Espanya i va evitar el descens a Segona Divisió

manya i Bravo, que van afrontar el partit amb molta serenitat. Escolà va avançar el Barça al minut 19, però Iriondo va empatar vuit minuts després. A la segona part Martín va posar el 2-1 al marcador (minut 51) i deu minuts després Escolà semblava decidir la final en aconseguir el tercer gol barcelonista. Tanmateix, l'Athletic va tenir un rampell de fúria i va empatar mitjançant Elices (minut 79) i Zarra (81). Acabat el temps reglamentari amb 3-3 al marcador, a la pròrroga la jugada decisiva va arribar al minut 12, en aprofitar Martín una assistència de Sospedra per batre Echevarria. El Barça era campió d'Espanya i una setmana després eludia el descens. El renaixement de l'equip era un fet ■

El marcador just després que Martín aconseguís el gol de la victòria.

EL NOU ENIGMA

Qui va ocupar un càrrec al Barça en tres ocasions diferents?

LA PISTA:

L'any 1962 va escriure les seves memòries.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: REVISTA BARÇA. Av. d'Àrístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:

Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

Magnífica rematada
de cap de César
a Les Corts.

RAMON DIMAS

1958: CÉSAR, HOMENATJAT AL CAMP VELL

La nit del 10 de setembre del 1958 va tenir lloc al camp vell de Les Corts l'homenatge a l'exdavanter barcelonista César Rodríguez. Aquell va ser el més important de tots els partits que, un cop ja inaugurat el Camp Nou, es van jugar encara al camp vell de Les Corts, que no es va demolar fins al febrer del 1966

Encara no feia un any que el Camp Nou ja

s'havia inaugurat, però el més natural era que el popular Pelucas tingués el seu homenatge a Les Corts, el camp que el va veure triomfar amb la samarreta blaugrana entre el 1942 i el 1955, anys en què va jugar 433 partits i va marcar 294 gols. Nascut a Lleó el 1920, César destacava per les seves extraordinàries rematades de cap —saltava d'una manera inversemblant— i va ser fins a la seva mort, l'any 1995, un barcelonista de pedra picada. Aquella nit de finals de l'estiu del 1958 les 48.000 persones que omplien de gom a gom l'estadi de Les Corts corejaven el seu nom i, sota les llums dels focus, l'homenatjat, saludant des del centre del camp, deixava caure un riu de llàgrimes.

Aleshores, amb 38 anys, era jugador i entrenador de l'Elx, l'equip rival aquella jornada, però ell clamava per tornar al club dels seus amors "de entrenador o de lo que me ordenen". Veritablement aquesta estima era mútua. "La compenetración entre el leonés y Barcelona ha sido recíproca y total, y la noche del miércoles en Las Corts no hubo nadie que no se emocionase", es va poder llegir a les cròniques de l'època. Aquesta adhesió a la figura de César s'havia estès als aficionats de l'Elx. Així, un il·licità present a l'homenatge va arribar a dir: "César este año puede ser concejal de Elche y, si siguen sus triunfos, si él quiere será alcalde." Tenia raons per dir això, ja que la campanya de l'equip blanc-i-verd, enquadrat aleshores al segon grup de la Segona Divisió, estava sent fantàstica: en acabar la competició l'Elx es va proclamar campió del seu grup i va assolir l'ascens a Primera.

Aquella nit el tècnic blaugrana, Helenio Herrera, va presentar aquesta alineació al primer temps: Ramallets, Olivella, Biosca, Segarra, Vergés, Flotats, Tejada, Evaristo, César, Kubala i Czibor. A la segona part, l'onze local va ser un altre: Estrems, Rodri (Olivella), Brugué (Rodri), Gràcia, Segarra, Ribelles, Hermes, Kocsis, Eulogio Martínez, Sampedro i Villaverde. Tot i que César era aleshores jugador de l'Elx, va voler rebre l'homenatge amb la samarreta blaugrana, amb la qual va jugar la primera part.

El partit va començar a tres quarts d'onze de la nit i el resultat final va ser de 3-2 favorable al Barça. Els blaugranes van haver de remuntar un 0-2 advers aconseguint per un animós Elx que va marcar mitjançant Nito (minut 20) i Guerrero (30). Al minut 37 Kubala va posar l'1-2 al marcador, resultat amb què es va arribar al descans. Ja a la segona part, Kocsis va empatar a dos al minut 48 i al 79 Hermes va aconseguir el gol de la victòria barcelonista.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

En acabar el matx, el pare de César, Bernardo Rodríguez, industrial de Lleó, preguntat per un periodista si li semblava bé que el seu fill hagués estat futbolista, va respondre: *“De chico se escapaba de casa, por el fútbol, como si fuera un torero. ¿Qué iba a hacer yo? Lo tuve en el taller poco tiempo, pero sabe que hay cabida para él.”* I va afegir unes curioses paraules: *“En el taller ganará más dinero que en el fútbol.”* De fet, el senyor Bernardo no hi entenia gaire, en aquest esport: *“A mí no me gusta el fútbol, yo voy detrás de César y no sé lo que es un córner, pero defendiéndole me he pegado por él más de una vez.”*

El rival va ser l'Elx, equip del qual César era jugador i entrenador, però ell va preferir jugar amb la samarreta blaugrana

Acudit de Josep Peñarroya publicat a Barça.

César acabaria tornant al Barça, el 1963 com a entrenador i el 1980 com a segon del tècnic Ladislau Kubala, el seu company a la davantera de les Cinc Copes. No va tenir gaire sort en les dues ocasions, però el seu record inesborrable de jugador de llegenda no es va perdre mai.

Un equip i dos estadis

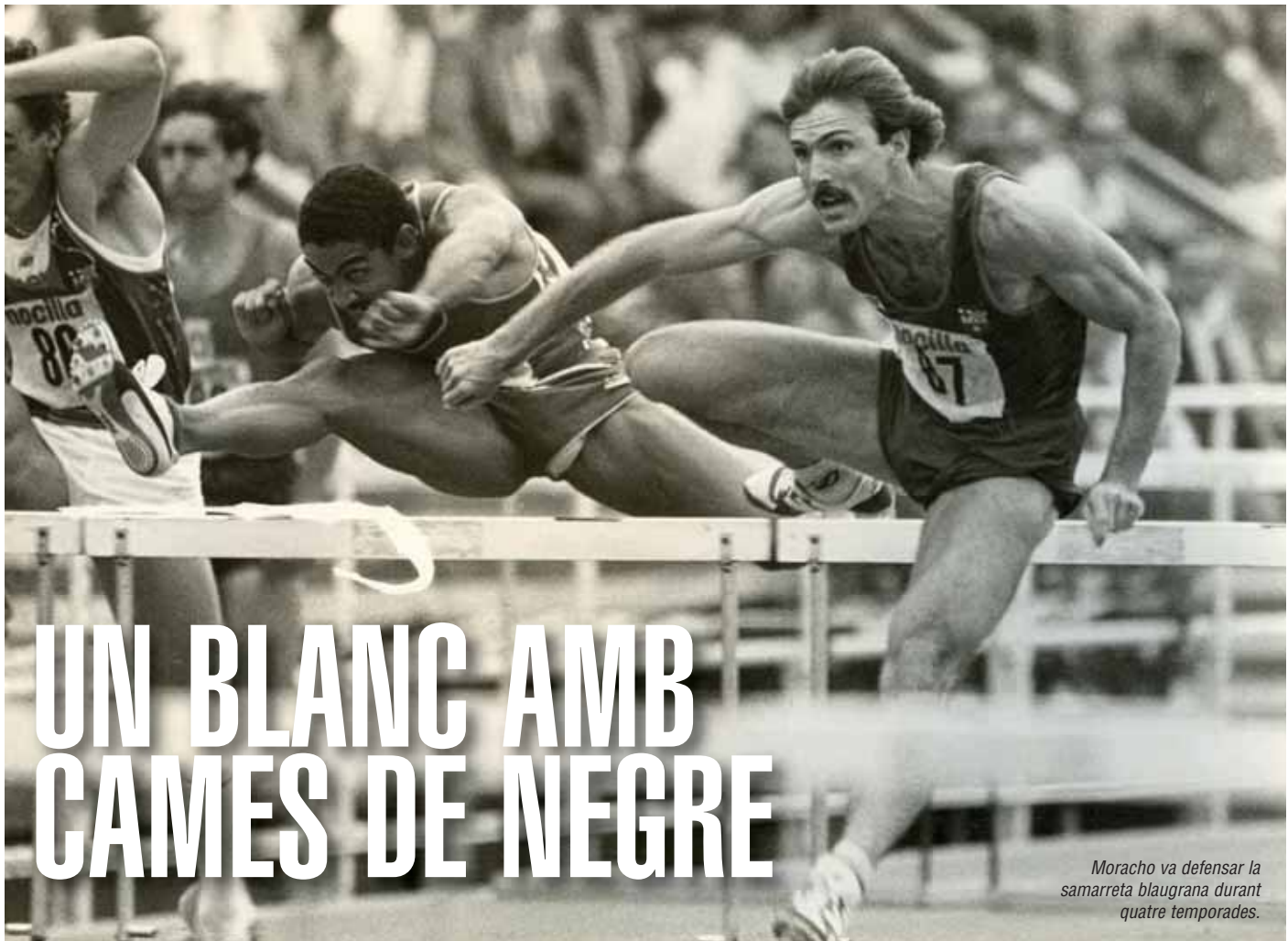
El dia de la inauguració del Camp Nou (24 de setembre del 1957), el camp vell de Les Corts va esdevenir automàticament el segon camp del Barça, destinat pel club a ser l'escenari de diversos partits amistosos internacionals del primer equip, així com també seu de matxs dels equips filials i d'algunes activitats de les seccions. Ocasionalment també va allotjar algunes sessions d'entrenament del primer equip de futbol. En total, entre el 1958 i el 1961 el Barça va disputar 22 partits amistosos a Les Corts, la majoria d'aquests contra equips estrangers i en horari nocturn.

Per la seva banda, els equips inferiors del FC Barcelona van jugar partits al camp de Les Corts fins al juliol del 1965, pocs mesos abans del seu enderrocament, al febrer del 1966. Després, al maig del mateix any els terrenys van ser venuts a una empresa constructora. Desapareixia així una part del patrimoni sentimental del barcelonisme, el vell camp que havia estat inaugurat el 20 de maig del 1922 als temps de Joan Gamper i que va viure el seu darrer moment d'emotivitat aquella nit del 10 de setembre del 1958, quan el Pelucas va plorar com un nen ■

La seva filla Montserrat fa la sacada d'honor.

UN BLANC AMB CAMES DE NEGRE

Moracho va defensar la samarreta blaugrana durant quatre temporades.

Ja fa un temps que ha superat els cinquanta, però pel seu físic ningú no ho diria. Ha estat el millor saltador de tanques de l'atletisme espanyol, i la seva plusmarca estatal ha estat impossible de superar durant vint anys. L'esport el manté viu, encara que, després de retirar-se de l'atletisme, el ciclisme s'ha convertit no només en la seva afició, sinó també en el seu *modus vivendi*. Des de fa uns anys, Javier Moracho, que va vestir la samarreta blaugrana, és el director de Relacions Públiques de la Vuelta

■ TEXT: Àngels Prieto | FOTOS: Bevenrain / Arxiu personal Javier Moracho

Era molt jove, gairebé un adolescent, quan va decidir deixar-se bigoti, i ja no se'l va tornar a afaitar mai més. I és, possiblement, gràcies a aquest bigoti que molta gent encara el reconeix pel que ha estat: el millor saltador espanyol de tots els temps. Gràcies als seus èxits esportius, Javier Moracho va viatjar arreu del món, va participar en dos Jocs Olímpics i fins i tot se'l rifaven les universitats nord-americanes, on va coincidir amb els millors esportistes dels vuitanta. Però Javier Moracho mai no ha oblidat els seus orígens per mantenir sempre els peus a terra. Nascut a Montsó, a la província d'Osca, Javier Moracho va créixer en un ambient humil: "Els meus veïns eren les famílies gitanes del poble. Eren els primers a

dir-me bon dia quan sortia de casa, i van ser ells els qui em van ensenyar a sobreviure i a lluitar per aconseguir els meus objectius", assegura l'exatleta, amb un punt d'orgull.

De les sèquies a les tanques

Va ser a Montsó on va fer les primeres passes al món de l'atletisme. La seva afició infantil de saltar les sèquies del poble li va fer perdre la por a les tanques, i de seguida va destacar en aquesta especialitat: "Sempre havia estat un nen força agosarat i poques coses em feien enrere. Quan els altres nois es frenaven davant de la tanca, jo m'hi llançava de cap. Els tècnics deien que em faltava alçada i que era una prova de negres, però a mi m'agradava l'estètica de les curses de tanques i els meus

temps eren molt bons", recorda Moracho. Gràcies a les seves marques, amb 16 anys va rebre una beca per entrenar-se i estudiar a la Residència Blume de Barcelona, i allà va conèixer el qui seria el seu entrenador durant tota la seva carrera, Jaime Enciso. Moracho no amaga l'estima pel seu pare esportiu: "Jaime és, juntament amb la meva esposa Araceli, la persona que més m'ha influenciat en la meua vida. Ell em va ensenyar que la vida esportiva és molt curta, i que els rècords humans i personals són més importants que els que marca el cronòmetre". A les ordres d'Enciso van arribar els primers èxits a nivell internacional, i després d'una estada d'un any a la Universitat de Washington, Moracho va decidir tornar a la ciutat comtal i acceptar l'oferta del Barça per fitxar per la sec-

ció d'atletisme blaugrana. Allà va coincidir amb una de les millors generacions d'atletes del club, com José Manuel Abascal, Martín Fiz o Antonio Corgos. "Érem un grup d'amics, ens ho passàvem molt bé, i a més, vam aconseguir professionalitzar la secció. De fet, jo vaig ser el primer atleta que va cobrar pel patrocini de les sabatilles amb què corria".

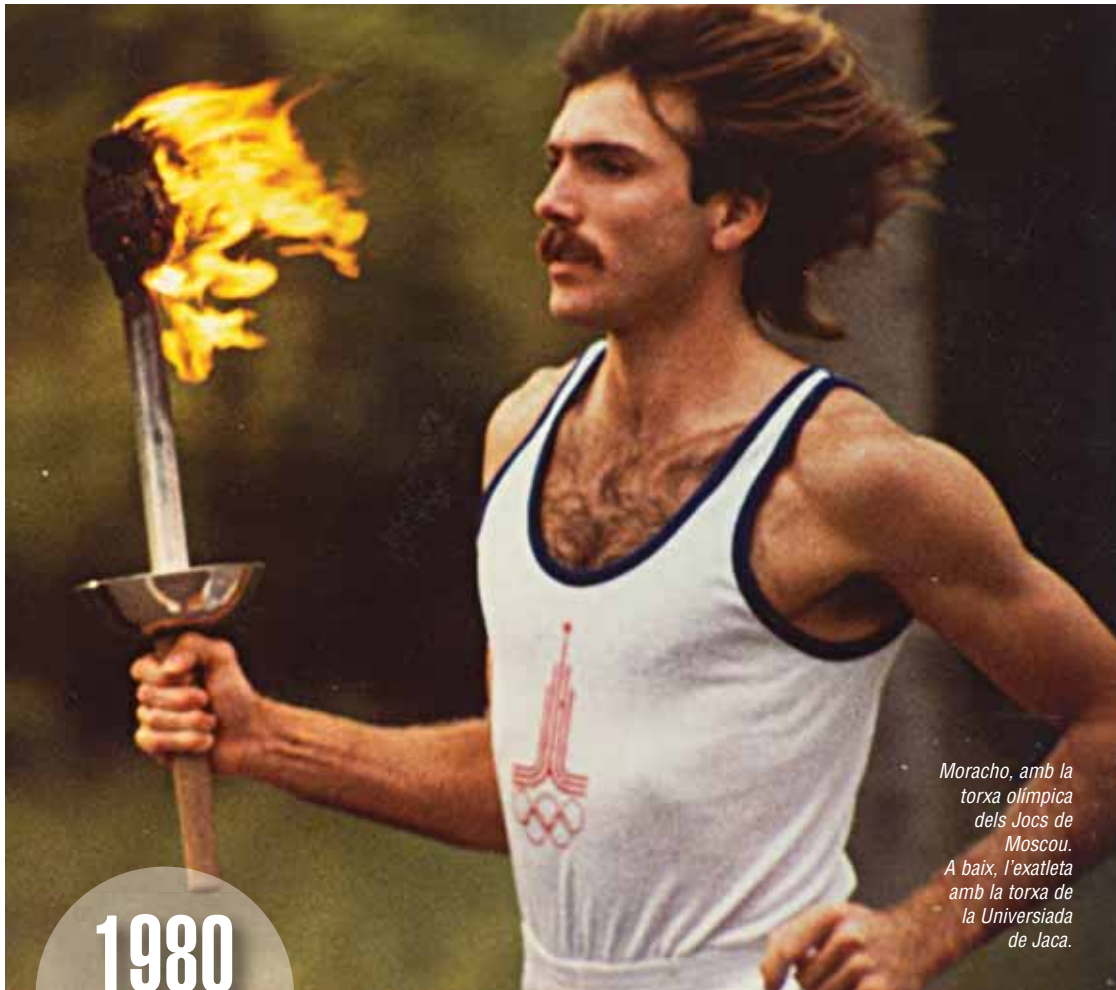
La seva trajectòria esportiva tampoc no s'entendria sense la figura del seu company i rival a les pistes, Carlos Sala. Els duels amb el barceloní, amb qui compartia entrenador, van revolucionar el món de les tanques de la dècada dels vuitanta. "La meua vida esportiva no seria la mateixa sense en Charli. Cada entrenament era un repte, i cada vegada que et col·locaves sobre els tacs de sortida sabies que no podies abaixar la guàrdia, perquè el teu company aprofitaria la més petita errada per passar-te pel davant", recorda l'exatleta amb

Javier Moracho, que va defensar durant 4 anys la samarreta del Barça, va participar en dos Jocs

nostàlgia. De fet, el veterà saltador admet que el que més troba a faltar és l'adrenalina dels minuts previs a l'inici d'una cursa. Aquells nervis a l'estómac quan sentia aquell "Als seus llocs!" i sabia que, en uns segons, es jugava el treball de tot un any, o de tota una vida.

Quatre anys al FC Barcelona

Javier Moracho va defensar durant quatre anys la samarreta del Barça, però el seu vincle amb el club blaugrana ja no es trencaria mai més. L'aragonès és un culer confès i segueix amb entusiasme els èxits esportius del primer equip, tot i que reconeix que prefereix veure els partits des de casa que assistir a l'estadi. L'any 1990 va decidir penjar les sabatilles, i, des d'aleshores, la seva carrera professional ha girat al voltant d'un altre esport, el ciclisme, encara que des d'un vessant ben diferent. Des de fa divuit anys, Moracho és el director de Relacions Públiques i Protocol de la Volta, i assegura que cada dia s'aixeca amb la mateixa il·lusió del primer dia: "Gràcies a l'esport, he pogut fer del meu hobby la meua professió, i això és la màxima aspiració de qualsevol persona, per damunt dels diners o el reconeixement social". Sap que és un privilegiat, i per això procura no perdre mai el somriure de la cara. Un somriure que l'acompanya sempre, com el bigoti ■

Moracho, amb la torxa olímpica dels Jocs de Moscou. A baix, l'exatleta amb la torxa de la Universiada de Jaca.

1980
2009

Patrocinador Oficial del
Futbol Club Barcelona.

TOT
EL CAMP
ÉS UN CLAM
Som la gent
BLAUGRANA
TANT SE VAL DON
VENIM SI DEL
SUD del NORD
ARA ESTEM D'ACORD
ESTEM D'ACORD
una bandera
ens agermana
BLAUGRANA
AL VENT, UN CRIT
VALENT
TENIM UN NOM ELS SAP TOTHOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA!
JUGADORS SEGUIDORS
TOTS **FEM**
UNITS **FORÇA**
SÓN MOLTS ANYS PLENS D'AFANYS
SÓN MOLTS **GOLS** QUE
CRIDAT HEM
I S'HA DEMOSTRAT
I S'HA DEMOSTRAT
que mai ningú no ens podrà torcer
BLAUGRANA
AL VENT
UN CRIT **VALENT**
TENIM UN NOM EL SAP TOTHOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA.

HUMOR INCONVENIENT

No hi ha cap dubte que l'humor gràfic sap captar moltes vegades de forma admirable les emocions i els estats d'ànim de les persones. I que fixa documentalment moments d'eufòria i també de contrarietat. El dibuix de Cesc n'és una bona mostra, però a més esdevé un tresor blaugrana per les seves particularitats

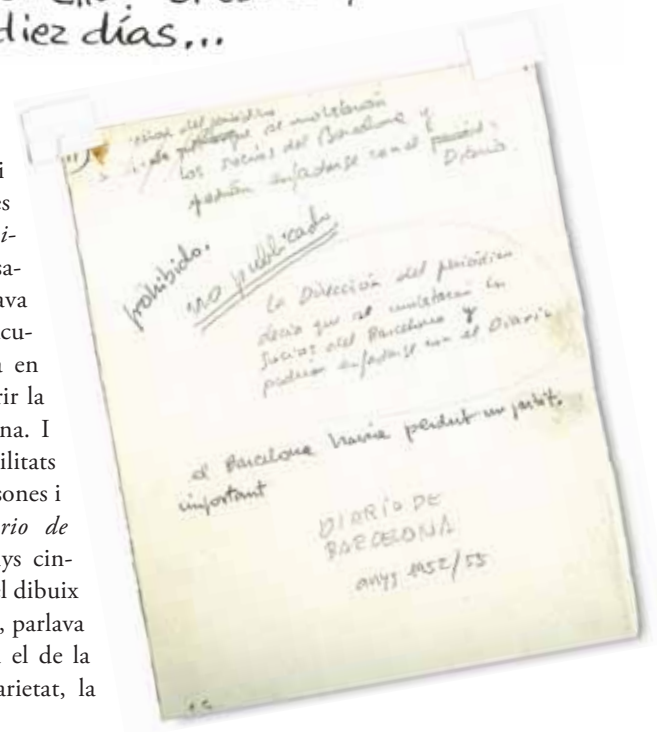

CORBATA AZUL Y GRANA
-¿Sólo un duro por ella? Si está completamente nueva
La compré hace diez días...

■ TEXT: Carles Santacana | IL·LUSTRACIÓ: Cesc

Tots hem vist i gaudit dels acudits sobre esport i particularment sobre els que fan referència al Barça. De fet, aquesta mateixa revista va dedicar un extens monogràfic en el número 32 titulat *En clau d'humor*, repassant la història del barcelonisme a través de les caricatures i els acudits gràfics. Tanmateix, si avui hi tornem és perquè som davant d'una peça enormement singular, un tresor irrepètible. La peça és singular per diverses raons. D'entrada, perquè normalment els acudits els coneixem a través de la seva reproducció a la premsa, i en canvi en aquesta ocasió el club disposa del dibuix original, que forma part de la donació que va fer Cesc. Però encara hi ha més. Es tracta d'un acudit inèdit, que no va ser publicat, i per tant arriba ara al paper imprès per primer cop, tot i que va ser dibuixat fa més de cinquanta anys. I encara una tercera característica particular d'aquesta peça: les raons per les quals l'acudit no va ser publicat ens les

explica el mateix autor, Cesc, en el revers del dibuix. Allà hi va deixar escrit, amb totes les lletres, ben clarament, "prohibido", i explica que els responsables del diari on col·laborava regularment van pensar que l'acudit, fet després d'una derrota en un partit important, podia ferir la sensibilitat de l'afició blaugrana. I ja sabem que això de les sensibilitats és molt relatiu, i depèn de persones i també d'èpoques, i el *Diario de Barcelona*, a principis dels anys cinquanta, va optar per censurar el dibuix de Cesc. Un acudit que, de fet, parlava d'un fenomen tan humà com el de la decepció davant d'una contrarietat, la derrota del teu equip ■

Expliquem el Barça perquè

En una aposta per la immediatesa i l'actualitat, Barça TV vol ser l'eina de referència per a la gent del FC Barcelona

Som informació

A LES DUES DEL MIGDIA I A DOS QUARTS DE 10 DEL VESPRE

'Barça Notícies', les notícies del Barça

La referència informativa de Barça TV. De dilluns a divendres i en dues edicions, repassa l'actualitat del club, amb directes i connexions amb els punts clau.

A CADA HORA, LA INFORMACIÓ EN CINC MINUTS

L'actualitat del Barça, a cada hora

A les hores en punt, Barça TV és referència per conèixer tot allò que passa al club. Informació permanent per no perdre's ni un detall.

UNA HORA ABANS I UNA HORA DESPRÉS DEL PARTIT

'El Marcador' et porta al camp

Barça TV et porta al camp des d'una hora abans i fins una després de cada partit. Connexions amb el terreny de joc, la Llotja, l'àrea de vestidors i la Zona Mixta.

Som reportatges

		<p>'PORTA 104' Cada dimarts a les 22 hores</p> <p><i>Un espai que presenta reportatges en profunditat sobre els temes de l'actualitat del FC Barcelona. El 'Porta 104' ens ensenya el club des de dins com mai ens han explicat. Mirada exhaustiva a l'interior del FC Barcelona.</i></p>
		<p>'REPTES FUNDACIÓ' Cada divendres a les 20 hores</p> <p><i>Espai de reportatges per descobrir els diferents projectes de la Fundació del FC Barcelona. És l'eina per conèixer la realitat dels països i de les zones on la Fundació actua, així com també els objectius de les iniciatives solidàries del club.</i></p>
		<p>'CARA B' Cada dilluns a les 22 hores</p> <p><i>Per conèixer la nova vida dels exesportistes del FC Barcelona, aquells que han ajudat a engrandir la història del club, el programa 'Cara B' ens apropa a la seva nova realitat, alhora que revivim moments de la seva trajectòria blaugrana.</i></p>

Som poliesportius

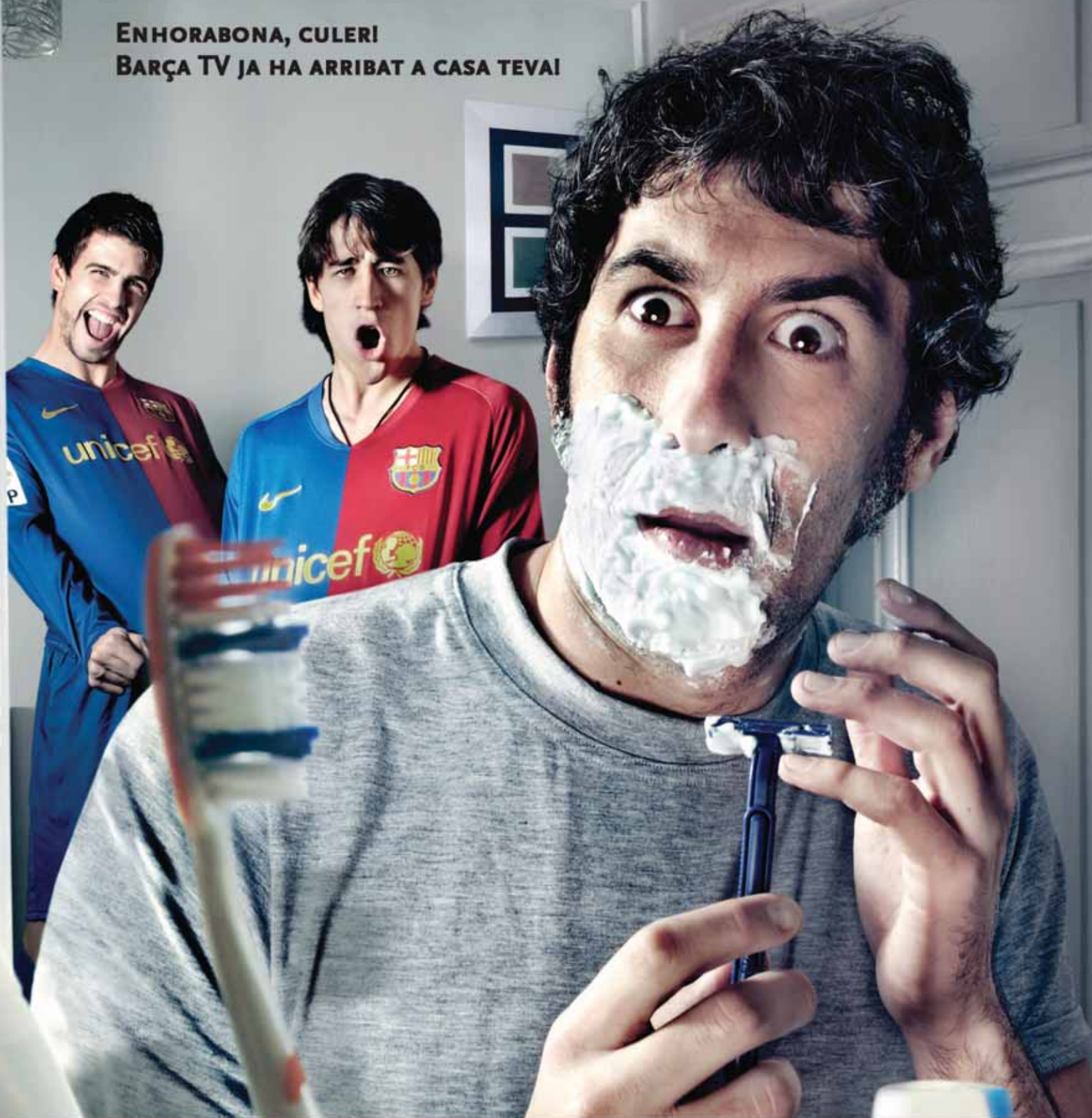
<p>1. Barça Atlètic</p>	<p>2. Futbol base</p>	<p>3. Bàsquet</p>
<p>4. Handbol</p>	<p>5. Hoquei</p>	<p>6. Futbol sala</p>

Et portem a casa tot l'esport blaugrana

El Barça és un club poliesportiu i la programació de Barça TV així ho reflecteix. Per això, les retransmissions són una de les matèries primeres fonamentals, principalment el cap de setmana. Així, des de la tele del club es té una cura especial de totes aquelles retransmissions que es fan des del Miniestadi, el Palau Blaugrana i la Ciutat Esportiva Joan Gamper.

ENHORABONA, CULERI
BARÇA TV JA HA ARRIBAT A CASA TEVA!

Gaudeix de Barça TV en obert les 24 h

Sintonitza Barça TV a través de la TDT. Gaudiràs d'una programació 100% Barça, totalment de franc les 24 h del dia a Catalunya.

Sintonitza-ho a:
Barcelona (33 UHF)
Girona (36 UHF)
Tarragona (51 UHF)
Lleida (53 UHF)

barça TV

El Barça viu a Barça TV

TOTA L'ACTUALITAT BLAUGRANA: INFORMACIÓ a les hores en punt. "BARÇA NOTÍCIES" a les 14 h i 21:30 h. "EL MARCADOR" amb l'actualitat del cap de setmana.

ELS PRODUCTES MÉS BLAUGRANA

Aprofita l'ocasió per estar a l'última amb els productes més blaugrana!
Aquí teniu una mostra de l'àmplia gamma de productes de marxandatge del Barça que podeu adquirir a les FCBotigues amb un 5% de descompte per als socis del club i un 10% a través de la FCBotiga Online www.shop.fcbarcelona.com

EL BARÇA A TOT ARREU

Bandolera gran de pell

54,40 €

Moneder americà de pell

22,40 €

Moneder de pell

14,10 €

MP3

39,40 €

MP4

49,90 €

Càmera de fotos amb zoom digital

69,90 €

Despertador MP3

49,90 €

Relotges amb corretja metàl·lica

Des de 89 €

Relotges amb corretja de cautxú

Des de 79 €

Relotges infantils

18,10 €

XARXA DE BOTIGUES OFICIALS

BARCELONA:

. Megastore al Camp Nou
. Sagrada Família c/ Provença, 439

. Centre Comercial Maremàgnum

. Rda. Universitat, Pl. Catalunya
. Jaume I, 18

. Aeroport Barcelona

. Sants Estació

ALTRES BOTIGUES:

. Lloret de Mar (Passeig Marítim)
. Àrea de Servei de la Jonquera

. Las Palmas de Gran Canaria
(Centre Comercial Las Arenas)

FCBOTIGA ONLINE www.shop.fcbarcelona.com. També pots realitzar les compres d'una manera fàcil sense moure't de casa a través del lloc web de la botiga.

Ser soci té molts avantatges

EL WEB DEL BARÇA, UNA EINA PER ALS SOCIS

El canal de televisió oficial Barça TV, la REVISTA BARÇA o el diari BARÇA CAMP NOU són algunes de les plataformes a través de les quals els socis del FC Barcelona i alhora els aficionats blaugrana poden informar-se de tot allò que fa referència a l'actualitat del club i també d'aquelles notícies i informacions en què els socis estan involucrats. Però, a part d'aquestes eines, n'hi ha una, la web del FC Barcelona, que permet estar informat les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any.

Al lloc web del club, www.fcbarcelona.cat, els usuaris poden trobar la Zona Socis per tenir de primera mà tota la informació del seu interès d'una forma còmoda i ràpida.

A més, a través d'aquest canal de comunicació en línia del FC Barcelona els socis del Barça poden conèixer el munt d'avantatges que hi ha per a ells pel simple fet de tenir el carnet.

Lloc de referència

Per conèixer les promocions destacades per a socis, els avantatges i serveis, o bé informació sobre la renovació del carnet o com fer-se soci, el millor lloc per fer-ho és a la Zona Socis del lloc web del FC Barcelona. Aquí, tots els socis del club blaugrana poden trobar la resposta a moltes de les preguntes que puguin tenir.

Què es pot trobar?

Els socis i sòcies del FC Barcelona poden consultar totes les notícies que els interessin. Diàriament s'actualitza aquest apartat amb els avantatges per a socis, activitats culturals (preestrenes de teatre, sessions especials, museus...) en què els socis puguin participar. A més, per fer-ho més còmode els socis poden trobar una agenda al lloc web per saber els esdeveniments previstos al llarg de tota la setmana.

Així mateix, pel simple fet de tenir el carnet de soci ja es tenen disponibles molts avantatges culturals, esportius o comercials. La secció Socis del lloc web del club és una bona eina per conèixer les promocions destacades i les ofertes especials.

També és possible consultar els guanyadors dels sortejos mensuals en què els socis són els afortunats sense que calgui cap tipus d'inscripció prèvia. Els més petits també trobaran a la secció Socis el contingut del programa *Creix amb el*

Barça, que els mantindrà informats sobre activitats per a tota la família.

A més, a través del lloc web del club també es poden registrar al butlletí electrònic, accedir al correu electrònic del Barça a través del FCBWebmail, actualitzar les dades de soci o bé utilitzar el Seient Lliure.

Compra l'entrada a la xarxa

Des d'aquesta temporada el FC Barcelona ha posat en marxa un nou servei en línia per a socis i aficionats per poder comprar entrades per als partits de futbol d'una manera molt més còmoda i senzilla. Els usuaris només han d'escollir la zona exacta on es vol adquirir la localitat i triar el seient en concret. A més, també es pot imprimir l'entrada des de casa. D'altra banda, també hi ha la possibilitat de conèixer amb antelació les promocions i descomptes que fan referència a la compra de localitats.

AGENDA CULTURAL

- >> **Palau de la Música:** *Les quatre estacions* de Vivaldi, *Canon* de Pachelbel i *Adagio* d'Albinoni. El 21 de març, un 20% de descompte per a socis.
- >> **Palau de la Música:** *Rèquiem* de Mozart. El 24 de març, un 20% de descompte per a socis.
- >> **Tívoli:** *The best of the Celtic Dance*, *Spirit of the Dance*. El 18 de març, un 25% de descompte per a socis.
- >> **Teatre Condal:** *El joc dels idiotes*. Sessió exclusiva per a socis al mes de març. Data pendent de concretar. Informació a partir del 15 de febrer.
- >> **Teatre Poliorama:** *In situ*, de l'artista de circ Boni. Sessió exclusiva al mes de març.
- >> **Jove Teatre Regina:** *Tarzan*. Del 7 de març al 5 d'abril. Preu especial per a socis. Descompte del 20% per a socis.

TRIA EL PROJECTE SOLIDARI

Any rere any, la Fundació del FC Barcelona consolida arreu del món la xarxa XICS, un programa que té com a objectiu la creació i consolidació de la Xarxa Internacional de Centres Solidaris per a l'Educació i l'Esport (XICS), que en l'actualitat està present en 10 països de quatre continents i dona assistència a més de 1.400 nens i nenes.

Des de la temporada passada la Fundació vol involucrar els socis del club en les decisions que es prenen i ho fa amb l'edició anual del *Projecte solidari dels socis*, una iniciativa que permet escollir als socis a quin projecte solidari volen destinar el 0,7% de la seva quota anual d'afiliat.

Tres projectes

Els tres projectes que es poden votar enguany són el XICS Santa Coloma de Gramenet (Catalunya), el XICS Tànger (Marroc) i el XICS El Salto (Mèxic). Tots ells tenen com a punt comú els fluxos migratoris i donen ajuda a infants i joves que en pateixen les conseqüències negatives. El centre guanyador rebrà una quantitat aproximada de 125.000 euros.

La votació és exclusiva per a socis i es podrà fer efectiva fins al 28 de febrer des del lloc web de la Fundació, a través del bàner *El projecte solidari dels socis*.

La temporada passada els socis van escollir el XICS Senegal com a projecte guanyador –amb un 45% dels vots–, després d'un període de votació de dos mesos. El centre, situat a la ciutat de Richard Toll, ja gaudeix d'aquesta aportació econòmica addicional en forma de material escolar, informàtic i nous educadors.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

- > De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- Atenció al públic: a partir del 18 d'agost.
- > De dilluns a dijous de 9.00 a 13.30 i de 15.30 a 18.00 h.
- Divendres de 9.00 a 14.30 h.
- Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9.00 a 13.30 h.
- > Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
- De dilluns a dissabte de 10 a 18.15 h.
- Diumenges de 10 a 14.15 h.
- > Taquilles del camp (a la zona dels gols)
- Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuit per als socis)

museu@fcbarcelona.cat

- > De dilluns a dissabte de 10 a 18.30 h - Tour Camp Nou fins a les 17.30 h.
- Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins a les 13.30 h.
- L'1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.

PREUS

- > **Socis del FC Barcelona:** l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.

Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.

Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

- > Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
- Divendres de 10 a 15 h.
- Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
- Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat a la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)

fcbotiga@fcbarcelona.cat

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

A partir del 15 de setembre.

- > De dilluns a dissabte de 10.00 a 19.30 h.
- Diumenges i festius de 10.30 a 14.30 h. Dies de partit fins a l'inici d'aquest.

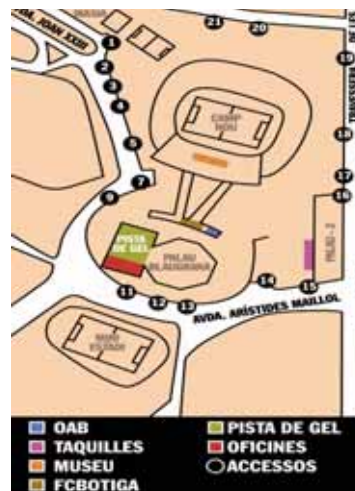
PISTA DE GEL (25% descompte socis)

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

- > De dilluns a dijous de 10 a 14 h i de 16 a 18 h.
  - Divendres de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.
  - Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
  - Durant el mes d'agost tancat.
- PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):**
- > **Socis FC Barcelona** 7,50 euros; **Públic** 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

	<p>8% de descompte sobre la millor tarifa disponible en els hotels NH d'Espanya i Portugal (oferta vàlida fins al 30/06/2009).</p>	<p>Telèfon de reserves: 902 115 116 www.fcbarcelona.cat (secció socis)-> Promocions destacades</p>
	<p>Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.</p>	<p>Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació al 902 100 101</p>
	<p>Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.</p>	<p>www.artypian.com</p>

ACORDS

	<p>Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar</p>	<p>Més informació al 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com</p>
	<p>Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.</p>	<p>Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb</p>
	<p>En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades.</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>
	<p>El quiosc digital de les revistes en català (APPEC) Gaudeix d'un 75% de descompte en totes les revistes del QUIOSC-CAT Promoció vàlida fins al 30 de juny del 2009.</p>	<p>www.fcbarcelona.cat secció socis i dins d'ofertes especials</p>

ACTUALITZA EL TEU CORREU ELECTRÒNIC

Encara no reps el butlletí electrònic i els infosocis al teu e-mail?

Dona'ns la teva adreça e-mail i ho rebdràs automàticament:
www.fcbarcelona.cat -> secció socis -> Registre't al butlletí
902 1899 00

Servei **EXCLUSIU i GRATUÏT** directe al soci

Tots els avantatges i les notícies d'interès pels socis

L'actualitat més fresca del club

També inclou vídeos, sorteigs, i moltes sorpreses

Més informació:
www.fcbarcelona.cat (Zona socis)

Regal auto

La teva bufanda del Barça,
el teu despertador del Barça,
la teva tassa del Barça...

i el teu cotxe
encara no és del Barça?

10%

de descompte
addicional
només per
als socis
del Barça

A Regal, també som del Barça. Per això, la millor assegurança de cotxe per a la millor afició és Regal auto, perquè tindràs **les millors cobertures i serveis al millor preu:**

- Podràs viatjar tranquil perquè disposaràs de l'**assistència en carretera més gran de Catalunya.**
- Si ets bon conductor, podràs aconseguir **la bonificació més alta del mercat: fins a un 65% de bonificació.**
- Podràs portar el teu cotxe on prefereixis amb **la lliure elecció de taller.**
- No hauràs d'esperar més del compte en la reparació del teu cotxe perquè **garantim el peritatge en 24 hores.**
- Si vols, podràs disposar d'un **cotxe de substitució*** mentre et reparen el teu.

Contracta ara la teva assegurança **Regal auto**, demanant pressupost sense compromís al:

902 300 221 DIGU' M QUE ETS DEL BARÇA DIGU' M QUE ETS DE REGAL

o entrant a www.regal.es/socisbarcelona.htm
(laborables, de 8 a 22h)

*Cobertura opcional

Companya asseguradora: Liberty Seguros, Compañía de Seguros y Reaseguros, S.A.
A través del seu canal directe: Regal.

Regal

Canal Directe de Liberty Seguros, S.A.

Patrocinador Principal de la secció de Bàsquet del FC Barcelona

TIEMPO
Super Ligera

Super Ligera

**TOC SUAU,
CARÀCTER FORT.**

Feta artesanalment,
la seva pell ultrasuau i
la seva gran flexibilitat
t'ajuden a controlar
el joc a altes velocitats.

**PASSA AL NIVELL SEGÜENT
A NIKEFOOTBALL.COM**

